

F.B.I. 501
28

179184

D 017448, Vol. 16

Neutral Point

D17448/16

FD 472 / vol 16.

CONSILIUL SECURITĂȚII STATULUI

— DIRECȚIA ÎNVĂȚĂMÎNT —

Pentru uz intern

NU AM PUTUT FI NEUTRU

Seria 777

— 1969 —

DIN PARTEA REDACȚIEI

Lupta împotriva fascismului — înaintea și în timpul celui de-al doilea război mondial — a îmbrăcat forme complexe, a antrenat oameni cu cele mai diverse concepții politice și profesioni, a exprimat, în ultimă instanță, replica civilizației umane în fața forței bestiale, distructive, care periclita însăși ființa națională a popoarelor.

În cadrul acestei lupte, spionajul împotriva celor două state fasciste din Europa — Germania și Italia — a avut un rol deosebit de însemnat care, concretizat pe cimpurile de luptă în loviturile date de aliați forței militare a Axei, a fost făcut cunoscut în detalii opiniei publice mondiale abia după război, la mai puțini sau mai mulți ani de la terminarea sa, atunci când dezvăluirile nu mai puteau afecta nici reușita activității de informaj în sine, nici situația personală a celor ce o desfășuraseră.

Așa se face că în ultimele două decenii s-a conturat o întreagă literatură consacrată descrierii unor acțiuni de spionaj și de contraspionaj împotriva fascismului, scrisă de participanți nemijlociți la acestea. În funcție de rolul deținut de autori în activitatea informativă sau contrainformativă, de factura lor spirituală și de mulți alți factori — dintre care nu poate fi omis

nici interesul comercial — lucrările adoptă, în general, stilul senzaționalului sau cel ce poate fi numit descriptiv — tehnicist.

Din această ultimă categorie face parte și lucrarea de față a lui Otto Pünter, pe care v-o prezentăm într-o traducere puțin mai redusă față de ediția originală.

Să nu căutați numele lui Otto Pünter printre cele ale „șpiilor” spionajului din timpul celui de-al doilea război mondial și nici spectaculosul în lucrarea sa. Până la un punct — și nu i se poate adresa reproșul „vanitas, vanitatis” — el intenționează să se mîndrească cu acea mică contribuție a sa și a colaboratorilor săi adusă la lupta împotriva fascismului. Cu mici excepții, evocările autorului poartă amprenta modestiei.

Meritul lucrării — după părerea noastră — constă în aceea că se străduiește să prezinte succint întreg tabloul punerii pe picioare a unei activități de culegere și transmitere de informații, pornind de la mobilurile inițiativei și terminând cu cauzele ce pot duce la descoperirea și curmarea ei.

Mai are meritul lucrarea că se ferește să înfrumusețeze, să idealizeze ceva, că încearcă să prezinte activitatea informativă și contrainformativă în toată nuditățile ei — care presupune trudă și intimplare, prudență și, uneori, neglijență crasă, un carusel de certitudini și îndoieli, succese incredibile și eșecuri fatale, recunoștința și opusul ei, într-un cuvînt, un adevărat amalgam al contrariilor.

Pe lângă cele de mai sus, încă un argument care face din lucrarea de față o lectură instructivă este acela că prezintă activitatea informativă și contrainformativă așa cum a fost în realitate, ca o rotiță în angrenajul uriașei lupte antifasciste duse de popoarele lumii timp de mai bine de un deceniu.

Cititorul este frapat însă și de un alt aspect: caracterul deosebit justificativ al lucrării. Nu se pune — pentru că nu poate fi pusă — în discuție justetea luptei antifasciste, chiar dacă ea s-a desfășurat pe frontul „războiului secret”.

Încercarea de justificare se referă la cu totul altceva, și anume, la faptul dacă activitatea informativă și contrainformativă desfășurată pe teritoriul Elveției a încălcat sau nu statutul de neutralitate a acestei țări. Problema vizează de acum un alt domeniu, acela al dreptului internațional public. Apare confruntarea, deloc ușor de soluționat, între normele morale elementare, care cereau fiecărui om cinstit să lupte pe toate căile împotriva fascismului și normele dreptului internațional, ce impuneau Elveției prohibirea facilitării desfășurării de pe teritoriul său a acțiunilor în măsură să avantajeze ori să dezavantajeze pe vreuna din țările beligerante.

Sub acest aspect, argumentația autorului este interesantă și instructivă.

Prin informația sa istorică documentată, prin istoricul unei activități informative a cărei importanță nu poate fi contestată, lucrarea se va bucura, fără îndoială, de atenția și aprecierea cititorilor.

I. ELVEȚIA ÎN PERICOL

Fascismul

Primele dificultăți cauzate de un regim totalitar și de care Consiliul federal, parlamentul și poporul elvețian au trebuit să se ocupe, datează de pe la anii '20 și de la mișcarea fascistă din Italia. După luarea puterii de către Mussolini, în 1922, presiunea autorităților fasciste s-a făcut simțită mai întâi în detrimentul italienilor care trăiesc în Elveția; ei au fost înrolați în „grupurile fasciste” și în organizațiile anexe. Cei care încercau să opună rezistență aveau să se aștepte la măsuri administrative care le făcea dificilă, ori chiar imposibilă, rămânerea lor pe mai departe în Elveția. Ciocnirile între fasciști și antifasciști se multiplicau, mai ales în Tessin. Pentru a evita noi incidente, Consiliul federal a interzis, în 1923, portul în public al cămășii negre. Cu toate acestea, situația continua să se înrăutățească așa cum o vor dovedi cele citeva extrase din partea a doua a raportului Consiliului federal cu privire la acțiunile antidemocratice, din 17 mai 1946, pe care le prezentăm mai jos :

„Dezbaterea politică între fasciști și antifasciști se limita la un mediu anume al populației elvețiene. Totuși, oameni mereu mai numeroși au început să devină bănuitori când au avut loc mereu mai multe fapte legate de activitatea fascistă cum ar fi încălcările de frontieră și acțiunile de spionaj fasciste din Elveția. Toată populația din Tessin și, mai târziu, întregul popor

elvețian au privit aceste acte cu o dezaprobare mereu mai mare.

Apoi s-a întâmplat că unii cetățeni elvețieni au fost arestați pe pământul italian pentru lucruri de nimic și pe considerente pur formale, de neînțeles din punct de vedere elvețian.

Ba, mai mult, uneori frontiera noastră era violată de agenții fasciști ai poliției, ori de grănicerii care pătrundeau, de exemplu, pentru operarea de arestări. . . .

Un caz de violare flagrantă a drepturilor de suveranitate teritorială a Elveției a suscitat, prin gravitatea lui, în întreaga țară emoție și indignare: Cesare Rossi, izgonit și refugiat din Italia a fost atras de la Lugano dincolo de frontieră și predat autorităților regatului, de către un agent fascist care acționa de comun acord cu poliția italiană.

În ciuda avertismentelor date de Elveția, poliția fascistă italiană n-a renunțat la folosirea spionilor pe teritoriul elvețian.

Una dintre persoanele arestate, italianul Alberto Firstermacher era un detectiv al poliției italiene, de la OVRA (Opera Vigilanza Repressione Antifascista). Firstermacher, care pătrunsese în Elveția sub un nume fals, cu două pașapoarte, a peregrinat, din martie 1932, prin mai multe localități. Misiunea lui era să culegă mai întâi informații cu privire la anarhiști și să supravegheze la Lausanne, în timpul prezenței ministrului Grandi în acest oraș, locurile de întâlnire a anarhiștilor și antifasciștilor de la Lausanne și Geneva. Mai târziu, el a fost însărcinat cu supravegherea antifasciștilor refugiați la Tessin. Firstermacher a recunoscut că această misiune a primit-o de la superiorii săi de la Roma. S-au găsit asupra lui un cuțar plin cu exploziv și fitile de aprindere. După propriile sale afirmații acest material trebuia să fie introdus în locuințele refugiaților politici italieni de la Tessin, pentru că în continuare să-i poată acuza pe acești oameni că pregătesc atentate împotriva regimului fascist".

La 13 decembrie 1932, Consiliul federal a decretat expulzarea lui Firstermacher și a altor cinci spioni și a însărcinat

Departamentul politic să reînnoiască demersul său diplomatic pe lângă Roma, pentru a protesta împotriva abuzurilor și comploturilor de acest fel.

În ansamblu, totuși, fascismul italian reprezenta pentru Elveția un pericol mult mai mic decât mai târziu nazismul german. Consiliul federal notează foarte bine lucrul acesta în raportul său asupra activităților antidemocratice.

Amenințarea nazistă

Pentru a ilustra modul în care această amenințare a crescut și proporțiile pe care le-a luat până la sfârșit, citex din raportul Consiliului federal, de pe data de 28 decembrie 1943:

„Înainte chiar ca Partidul național-socialist să fi luat puterea în Germania, o serie de cetățeni germani domiciliați în Elveția s-au constituit în grupuri ale acestui partid. La origine, aceste grupuri diverse erau subordonate, din punct de vedere al organizării, unui „Auslandsabteilung” al partidului din Hamburg.

(Pe 3 februarie 1932, Partidul național-socialist german a fondat o secție pentru Elveția și conducerea acesteia a fost încredințată lui Wilhelm Gustloff, care fusese până atunci omul său de încredere. Gustloff era născut pe 30 ianuarie 1895 și lucra la observatorul de fizică și meteorologie din Davos).

Situația s-a modificat cînd, în 1933, P.N.S.G. a luat puterea în Germania. Reichul o dată devenit un stat cu conducere proprie, Partidul național-socialist a căutat din ce în ce mai mult să înroleze în rîndurile sale și pe nemții din străinătate.

Începînd cu anul 1933, programul partidului a făcut ca numeroase pături ale poporului elvețian să se teasă că unul din scopurile noului regim german era încorporarea la „Marea Germanie” a întregii Elveții, sau cel puțin a Elveției germanice. Astfel că Rudolf Hess, ministrul Reichului, n-a reușit să îm-

prăstie decît parţial temerile poporului declarînd, pe 6 ianuarie 1934, cã programul partidului nu trebuie sã fie interpretat în acest sens...

Pe 13 octombrie 1935, la Waldshut a avut loc o sãrbãtoare sportivã organizatã de P.N.S.G., sãrbãtoare la care au luat parte grupuri venînd de la Zùrich, Baden, Geneva, St-Gall, Lucerna şi Berna...

Participanţii veniţi din Elveţia au asistat la o demonstraţie de aruncare cu grenada. În conformitate cu unele informaţii din sursã sigurã, întreaga manifestaţie avea un caracter militar. De altfel, în cursul percheziţiilor domiciliare operate la Zùrich, în noiembrie 1935, au fost gãsite documente care demonstau caracterul militar al „secţiei sportive”.

În acest timp, sub conducerea lui Gustloff, celulele naziste locale se multiplicau într-un ritm înspãimîntãtor. Ziarul lor pentru Elveţia „Der Reichsdeutsche” („Germanul din Reich”) adoptase un stil care pãrea cã face din Elveţia o anexã a Germaniei.

Gustloff se ocupa din ce în ce mai mult şi de austriecei instalaţi în Elveţia. La 1 iulie 1933, el a subliniat, de altfel, personal acest lucru, cu ocazia contestãrii exactitãţii unei informaţii care îl acuza de amestec în afacerile interne ale Elveţiei.

„Noi, naţional-socialiştii germani — afirma Gustloff — nu ne ocupãm decît de germanii din Reich şi din Austria; noi nu ne amestecãm în nici un fel în problemele de politicã internã ale Elveţiei şi aceasta ne distinge de social-democraţii şi comuniştii germani”.

La 4 februarie 1936, Wilhelm Gustloff a fost ucis la Davos de un student, David Frankfurter. Naziştii l-au prezentat ca „primul martir al coloniei germane din strãinãtate”.

Incorporarea Austriei în Reich, în martie 1938 şi intrarea trupelor germane pe teritoriul sudeţilor, în luna octombrie a aceluiaşi an, dupã acordul de la Mùnchen, au fãcut sã creascã neîncrederea poporului elveţian în organisme naţional-social-

liştilor. Încã din a doua jumãtate a anului 1937, Ministerul public al Confederaţiei constatase o creştere însemnatã a importãrii de material de propagandã strãinã, mai ales a materialului cu caracter naţional-socialist.

În consecinţă, de la un an la altul, presiunea nazistã s-a fãcut simţitã mereu mai mult, pînã ce a izbucnit rãzboiul. Numãrul partizanilor „naţional-socialismului” în Elveţia a crescut considerabil şi s-a ajuns la gruparea lor în „Fronturi”.

Apariţia „Fronturilor”

Organizaţia mamã era „Frontul naţional”, fondat încã din primãvara anului 1933. Numai în Elveţia alemanicã, în afara formaţiunilor naziste mai existau urmãtoarele: „Grupul confederaţiilor naţional-socialiste”, „Liga popularã”, „Partidul elveţian naţional-socialist al oamenilor muncii”, „Societatea elveţianã pentru democraţia autoritarã”, „Partidul federal şi social al oamenilor muncii”, „Alianţa credincioşilor confederaţi cu opinii naţional-socialiste”.

În Elveţia romandã exista, între altele (alãturi de „Federaţia fascistã”, de care vom vorbi mai în amănunt) şi „Uniunea naţionalã” a publicistului Georges Oltramare din Geneva, care servea cauza naţional-socialistã. Sub ocupaţie, Oltramare a trãit la Paris unde a lucrat la serviciul propagandei naziste şi al poliţiei germane. Înapoiat în Elveţia, a fost judecat pentru activitãţile antipatriotice şi condamnat, la 14 noiembrie 1945, la 3 ani închisoare.

În cursul anilor, mai multe grupe naziste din Elveţia alemanicã au fuzionat sau şi-au schimbat denumirea, dar toate, fãrã excepţie, urmãreau acelaşi scop: sã rãstoarne în Elveţia ordinea constituţionalã şi sã pregãteascã alipirea (în germanã „Anschluss”) Elveţiei la cel de-al treilea Reich. Mijloacele acestor „frontiştii” erau cele ale modelelor lor germane: ele mer-

geau de la hărțuiri psihologice până la terorism. În noaptea de 27 spre 28 ianuarie 1934, frontiștii au încercat un atentat împotriva lui Jakob Grau, redactorul ziarului „Volksrecht” („Dreptul poporului”) din Zürich. În acest scop, ei au lansat în apartamentul său, printr-o fereastră, un fel de mașină infernală, care a cauzat stricăciuni enorme. Din fericire, n-au fost răniți. La sfârșitul lunii aprilie, autorii atentatului au fost arestați. Dar, între timp, ziarul „Die Front”, reluând exact procedeul utilizat de naști în timpul incendierii Reichstagului, n-a ezitat să scrie, în numărul său din 16 februarie 1934: „Înțelepții marxismului au pus la cale un atentat împotriva lui Grau, redactorul de la „Volksrecht”, avînd drept scop îndreptarea bănuielilor asupra Frontului național”.

Organele de presă ale frontiştilor — în special „Die Front” și „Der Grenzbote” („Mesagerul frontierei”) — vorbeau în limbajul presei naziste, puneau uneori în titlul lor avastica nazistă și se inspirau din „Stürmer” („Asaltul”) de Julius Streicher: ele îl stirneau pe cititorii lor la ură față de democrație, față de Consiliul federal, față de partide și față de evrei.

Un loc aparte revine agenției „Internationale Presse-Agentur” (I.P.A.), instalată inițial la Lucerna de Franz Burri și mutată mai târziu la Viena și Zagreb.

Pînă prin 1935, I.P.A. a atacat mai ales Austria, biserica catolică și pe Mussolini; Elveția nu i-a devenit nesuferită decît mai târziu. În cursul verii anului 1940, acest Franz Burri a înființat „Alianța elvețienilor în Marea Germanie”, care avea caracterul unei trădări naționale. În raportul său din 30 noiembrie 1948, Consiliul federal spunea despre Burri: „De fapt, în prolixitatea sa literară, trădarea lui continuă are efecte catastrofale”. Serviciul de presă I.P.A. nu se adresa exclusiv redacțiilor de ziare: el își procura numeroase adrese de la particulari, reușind să corupă mai mulți cetățeni elvețieni.

Unul din principalele obiective ale frontiştilor era contaminarea armatei; totuși, datorită sistemului de organizare a mili-

țiilor, această tentativă a fost, în ansamblul său, un eșec. Au existat totuși cîteva sute de tineri ofițeri, subofițeri și soldați care s-au declarat gata să adere la „Frontul național”. Unii au mers atît de departe încît au comis crima de înaltă trădare în timp de război și au plătit cu viața sau cu ani grei de închisoare această crimă.

Văzînd că n-au nici o șanșă să pătrundă în sinul armatei, frontiştii s-au agățat cu îndrjire de înaltul comandament. La 1 septembrie 1939, Hitler a declanșat al doilea război mondial, atacînd Polonia. A urmat apoi invadarea Norvegiei, Danemarcei, Belgiei și a Țărilor de Jos. De acum înainte orice iluzie cu privire la intențiile național-socialiștilor față de Elveția era exclusă.

În legătură cu modul în care se prezenta situația din mai 1940, generalul Guisan, în raportul său către Adunarea federală cu privire la serviciul activ din perioada anilor 1939—1945 scria, printre altele:

„În zona germană vecină cu frontiera noastră, densitatea de ocupație părea foarte puternică; existau indicii că se pregătea ceva împotriva noastră. Un vînt de panică sufla asupra țării noastre, mai ales în partea de nord și nord-est, regiuni care păreau cel mai direct amenințate; zvonurile false se răspindeau; spiritele surescitate vedeau peste tot acțiuni ale „coloanei a cincea” și semnale misterioase; un vast exod se desemna în direcția Elveției romande”.

În interior, toate măștile căzuseră; spiritele se departajau clar de acum înainte. Începînd din momentul în care Franța a semnat armistițiul, pe 25 iunie 1940, Elveția a fost, timp de patru ani, încercuită de puterile Axei. Iată care era, în acea epocă, situația politică internă: cea mai mare parte a populației elvețiene era profund ostilă nazismului; o minoritate de prudenți era gata să facă celui de-al treilea Reich concesiiile cele mai aventuroase; mai era, în sfîrșit, „coloana a cincea”, constituită din naști germani și din elvețieni din „Frontul

național"; acest ultim grup era capabil de orice crimă împotriva independenței Elveției. Niciodată n-a fost posibil să se determine exact potențialul acestei „coloane a cincea”; se crede însă că era vorba de câteva mii de persoane.

Naziștii germani și frontiștii au dus împotriva Elveției un război psihologic îndrjit și fără reținere. Ambasada germană din Berna a introdus în Elveția, sub acoperirea „valizei diplomatice”, vagoane întregi de material de propagandă nazistă; aceste documente erau răspândite în rândul populației pe căi dintre cele mai diverse. Cîteva extrase din această marce de propagandă frontistă ar fi suficiente să arate cum se încerca în epoca aceea să se pregătească poporul elvețian pentru „Anschluss”.

La sfîrșitul lunii martie 1940, „Comitetul de acțiune pentru reînnoirea federală” a publicat un manifest cu următorul conținut:

„Poporul elvețian! Ora luării unei hotărîri a sosit!

În războiul total care se dezlănțuie, hotărîrea nu ține numai de tunuri, avioane și cuirasate. În zilele noastre, propaganda este o armă tot atît de mortală ca și bombela, gloanțele de mitraliere grele și torpilele.

Poporul elvețian! Numai o strictă neutralitate va asigura supraviețuirea Elveției! Nu e de ajuns ca noi să ne păstrăm frontierele și să veghem ca armele noastre să nu servească uneia sau alteia dintre părțile de acum. De asemenea, nu trebuie ca presa să continue să mai apere unilateral numai cauza uneia dintre ele!

Democrații noștri profesioniști au inventat o teorie în virtutea căreia politica guvernului nu trebuie obligatoriu să corespundă atitudinii și opiniilor poporului. Noi cerem ca Consiliul federal și Comisia presei să ne dea socoteală! A venit timpul să se ia o hotărîre! Trebuie să sfîrșim cu un sistem politic care permite ca aparatul de propagandă al puterilor occi-

dentale să utilizeze țara noastră ca o trambulină pentru calomnierea Germaniei!

Trebuie să sfîrșim cu un sistem care s-a dovedit incapabil să asigure independența patriei și libertății poporului nostru, prin mijlocirea unei politici de strictă neutralitate. Trebuie să terminăm cu sistemul actual înainte ca străinătatea să ne ceară socoteală nouă, și nu acestui sistem, pentru nementinerea neutralității elvețiene”.

Cîteva săptămîni mai tîrziu, în aprilie 1940, același comitet de acțiune a publicat sub titlul „Douăsprezece fără cinci” un apel policopiat în care se putea citi, printre altele:

„O oră îngrozitoare nu va întîrzia să sune! O eră nouă se anunță și ea ne aparține nouă, tineretului, nouă, viitorului! Da, sistemul politic al țării noastre este în agonie. Pentru a se menține la suprafața apei, el se agață de un firicel de pai. Libertatea de opinie și de presă nu există decît pentru cei care apără politica puterilor occidentale. Presa noastră a devenit cel mai rău dintre trădători, iar politicienii guvernului și partidele care tolerează aceste procedee de mercenari sînt compliciti acestei înalte trădări.

Dintotdeauna Elveția a fost trambulina intervențiilor masonice în lume. La noi, și nu în altă parte, își are sediul nu numai Biroul internațional al francmasonilor, dar și Societatea Națiunilor, vatra aceasta a masonismului.

Dacă vrem să salvăm integritatea Elveției, trebuie să sfîrșim cu regimul actual, cu oamenii și organisme sale. Trecutul său este greu, iar suma crimelor sale se rezumă la un cuvînt: înaltă trădare! E douăsprezece fără un sfert. În cinci minute destinul patriei poate să se hotărască. Jos cu trădătorii Constituției, cu trădătorii patriei! Aceasta este singura cale de salvare a țării noastre. Nouă ne aparține viitorul!”.

Propaganda nazistă a făcut apel și la argumente economice, încercînd și pe această cale să acționeze asupra opiniei publice elvețiene.

Referindu-se la un articol din ziarul berlinez „Dienst aus Deutschland“, un personaj care se pretindea corespondent științific al serviciului de presă al „Mișcării elvețiene de reînnoire“ seria, printre altele, în toamna anului 1940 : „În Germania începe să se spună că Elveția trebuie să țină cont de situația nouă și să recunoască că ea face, prin însăși natura ei, parte din zona economică germană. Numai așa ar putea ieși din dificultățile economice prin care trece. Producția elvețiană ar putea intra fără prea mare greutate în programele de fabricație și de desfacere ale marilor săi vecini din Nord și din Sud.

Nimeni nu știe încă în amănunțime ce se va întâmpla în curând cu arhitectura politico-economică a Europei. Dar și un copil ar putea de acum înainte să spună că ea se va modifica sub egida Axei Berlin-Roma.

Naufragiții democrației să se descurce cum or ști ca să-și salveze pielea; problema vitală care se pune pentru noi este aceea de a renunța cât mai repede la toate visele nesăbuite. Astfel, nici din punct de vedere economic Elveția nu poate să dea înapoi din fața unei „schimbări“ care se anunță radicală.

Mișcarea național-socialistă elvețiană a atins culmea grosolăniei cu manifestul ce urmează și care datează din 1941 :

„Generalul Guisan, inamicul public nr. 1.

Chiar și numai faptul de a-l numi pe Guisan general și este o mare eroare. Ce să mai zicem de faptul că, întorcându-se fără glorie din tranșeele Rinului și din munții Jura, s-a hotărât să transforme întreaga țară și, îndeosebi, frumoșii noștri Alpi, într-o vastă fortăreață înțesată de mine. În timp ce francmasonii, evreii și înalta finanță elvețiană, care își au banii plasați în America, împing sistematic țara spre război, Guisan organizează distrugerea sa în maniera bolșevicilor.

Pentru acest nebun criminal, valorează mai mult ruinele fumeginde și nerecuperabile decât drepturile noastre fundamentale și aspirațiile de pace și libertate !

Popor elvețian, știi tu că generalul Guisan colaborând cu Gamelin a trădat Elveția ?

Popor elvețian, știi tu că cinci miliarde de franci elvețieni sint ascunși în S.U.A. și că elica care ne guvernează va pleca să intre în posesia lor de îndată ce va izbucni războiul ?

Popor elvețian, știi tu că generalul și înalta finanță și-au luat angajamentul față de Anglia să fie în Europa ultimii aliați care s-o hărțuiească pe Germania, pentru ca să aprindă focul războiului ?

Popor elvețian, știi tu că, începând de acum înainte, generalul Guisan a luat inițiativa nedreaptă ca, cu banii tăi, să fabrice aruncătoare de flăcări și de mine ?

Popor elvețian, știi tu că de îndată ce se va lovi de greutate de ordin economic sau politic, generalul Guisan va dizolva Consiliul federal și va institui o dictatură militară ?

Popor elvețian, știi tu că risți însăși existența ta, atita timp cât acest om — care este general și merge din banchet în banchet, fără să aibă vreo competență militară — va ține frânele țării, el care este vîndut francmasonilor și evreilor ?

Da, generalul Guisan este inamicul public nr. 1 !

El este trădătorul cel mai periculos al tuturor timpurilor !

El a făcut acum din țară o cazemată; mine va face din ea o grămadă de dărîmături !

Atita timp cât acest om va fi în fruntea armatei elvețiene, poporul elvețian va fi amenințat cu moartea !

Jos cu Guisan ! Jos cu acest militarist insetat de sînge !

Vrem să trăim în pace cu vecinii noștri !

Vrem de lucru și nu război !

Noi luptăm pentru o Elveție mai bună, o Elveție național-socialistă !

Încă de la 20 aprilie 1944, cînd soarta armelor era hotărîtă de mult timp, conducerea politică a mișcării naziste elvețiene (care supraviețuia în clandestinitate) a avut nerușinarea să prezinte Consiliului federal o petiție de patru pagini, din care redăm cîteva extrase :

În noptea de 13 spre 14 iunie 1940 zece diversioniști au intrat legați Elveția lângă Constanta și Martinsbruck având cu ei fiecare haine civile noi cumpărate de la Berlin, 500 de franci și următoarele obiecte: o cutie conținând un exploziv, o sfoc, o carabina, o armă automată marca FN, un pistol cu proiectiv 40 de cartușe, un pumnal, un băț, o lămpă pentru țigări, o busolă, o hartă a Elveției și o lampă de buzunar. Diversioniștii primiseră la Berlin instrucțiuni asupra felului în care trebuie utilizate munițiile și munițiile de defuziune în noptea de 16 spre 17 iunie 1940, avioanele militare de pe aerodromurile din Isenanne, Payerne, Bienne și Spreitenbach, ca măsură de repuneri față de avioanele germane doborâte în Elveția. Înainte de plecarea lor, au fost puși să jure că nu vor spune nimănui nimic, fiind amenințați cu pedeapsa cu moartea în cazul că vor trăda. Datorită atenției unui funcționar de la căile ferate, cercetărilor intense ale poliției și întăririi gărzilor aerodromurilor, aceste acte de diversione au fost împiedicate.

Nouă din zece sabotori, dintre care doi nazisti elvețieni, au putut fi arestați. La 16 noiembrie 1940, Tribunalul teritorial 2 i-a condamnat la muncă silnică pe viață. Al zecelea a putut să treacă frontiera pe la Martinsbruck; el a ascuns într-o pădure valiza cu exploziv pe care o avea și a reușit să fugă peste graniță datorită unui pașaport brazilian.

Iată ce a cunoscut Elveția, la ea acasă, din partea național-socialistă. Într-o țară care se prezintă ca fiind o țară de pace, unde evrei și rezistenți, e greu să exprimi prin cuvinte

Măsurile defensive ale autorităților.

Așa erau deci dușmanii libertății, independenței și suveranității elvețiene de care se bucură și poporul elvețian. Într-o țară care se prezintă ca fiind o țară de pace, unde

tarbor, mondial. Învațare a autorităților federale și ca să se au organizat această rezistență. Anul de-a rândul, în parlamentul federal și în marile consilii federale, multe interpellări cereau intensificarea măsurilor împotriva a țării subversive. În acest domeniu s-a depășit o normă enormă. Dovada în acest sens o constituie lista tuturor măsurilor pe care o guvernământul marilor

1923. Consiliul federal a interzis în țară și pe teritoriul portului canoan negre (emblemă nazistă) pe teritoriul elvețian.

1932. Consiliul federal a interzis la 17 iunie portul cămășii (emblemă nazistă) pe teritoriul elvețian.

1933. La 12 mai, Consiliul federal a decretat o interdicție generală a portului uniformelor P.N.S.G., inclusiv a celor ale frontiştilor.

1935. Interzicerea, în Elveția, a ziarului „Der Reichs-deutsche”, organ al partidului nazist german.

La 21 iunie, hotărârea federală cu privire la securitatea Confederației intră în vigoare.

La 26 septembrie, Departamentul federal de justiție și poliție a făcut cunoscut cantoanelor directivele adoptate de Confederație. Într-o țară care se prezintă ca fiind o țară de pace, unde străini trebuie să se abțină de la orice inmixtiune în treburile

La 10 februarie, Consiliul federal a decretat o interdicție națională și direcțiile regionale ale partidului nazist din Germania. Consiliul federal a autorizat pe aceasta să se ocupe de treburile

Cursurile de pregătire organizate de partidul nazist au fost interzise.

Consiliul federal s-a opus creării de agenții economice naziste. Consiliul federal a adoptat legea federală împotriva atingerilor aduse

in dipartimento. Considerata l'Esclusiva in vigore la Legge
1100 del 1957.

La 3 novembre el Consell Federal a decretat no restringir
 ni procediments ni llibertat d'expressió, de a participa la ciutadania
 en el procés.

14. La 14 aprilie 1900, a fost înființată la interzis publicității
stațiunea IPA — Korrpondenz a lui Franz Baur la
„Eidgenossische Korrespondenz“ („Correspondența federală“)
„Internationale Jugend und Hochschule Nachrichten“ („Știri
internationale despre tineret și studenți“) și „Katholische
Korrespondenz“ („Correspondența catolică“).

O hotărâre a Consiliului federal din 1 iulie interzicea
 guraarea pe drapelul sau pe culorile naționale ale Elveției a
 tuturor însemnelor de stat sau de partide străine (înde-
 zvastica)

La 27 mai, Consiliul federal a dat o hotărâre cu privire la măsurile referitoare la materialul de propagandă periculoasă. Într-o hotărâre din 27 mai, Consiliul federal a hotărât să ia următoarele măsuri: să se interzică distribuția și vânzarea tuturor materialelor de propagandă periculoasă, să se interzică distribuția și vânzarea tuturor materialelor de propagandă periculoasă, să se interzică distribuția și vânzarea tuturor materialelor de propagandă periculoasă.

La 18 decembrie a fost învinsă rezoluția Comitetului de Securitate a Națiunilor care cerea ca toate acțiunile subversive și pentru apărarea democrației să fie interzise. În 1939 la New York Comitetul federal a dat o hotărâre care a permis ca toate acțiunile subversive să fie interzise.

simbolul anului. Toți elvețienii și străinii sașii care au fost elvețieni după pierderea pe care îl reprezenta forța e pentru că tatăl și s-au creștinate mandate de adevărate.

*440 La 26 aprilie, Consiliul federal a interzis expunerea publică a drapelului, steagurilor și a altor simboluri de suveranitate ale țărilor străine (cu excepția drapelurilor ambasadelor).

O hotărâre a Consiliului Federal din 11 mai, obligă cetăţenii să predea toate armele şi muniţiile aflate în posesia lor.

O hotărâre a Consiliului federal din 21 mai supunea unei autorizări prealabile posedarea și deținerea de explozive și de gaze toxice (ca și până la se pare că țara de sabota).

La 9 iulie, Consiliul federal a emis o decizie cu privire la controlul reuniunilor politice. La 8 noiembrie, el a interzis „Societatea elvețiană a prietenilor unei democrații autoritare” și toate organizațiile care puteau să-i ia locul.

În sfârșit, la 19 noiembrie, el a interzis „Mișcarea națională elvețiană”. Judecînd după documentele deținute, această mișcare număra pe atunci circa 2 220 de membri, repartizați pe 11 cantone.

rea nemților. De asemenea, orice altă participare a elvețienilor la alte manifestații rezervate străinilor era pasibilă de pe-

La 30 decembrie, Consiliul federal a dat o decizie cu privire la supravegherea publicațiilor politice, militare și economice.

litățile penale și de procedură pentru apărarea securității Confederației Elvețiene, în special în ceea ce privește dreptul de a se ocupa de spionajul militar îndreptat împotriva Elveției).

La 19 decembrie „Opoziția națională” s-a văzut ar fi interzisă.

1943. La 18 mai, Consiliul federal a promulgat o decizie asupra pierderii naționalității de către elvețienii nedeclarați la acceptația din 1941, pînă la 6 noiembrie 1945 decizia a fost aplicată unui număr de 29 de persoane). La 25 ale aceluiași „Partidul federal al muncitorilor și țărănilor” a fost interzis. La 6 iulie a venit în vigoare Constituția națională Schaffhausen și 1. A doua a fost la 10 iulie dizolvată. Tot atunci au fost interzise asociațiile „Le Fort” și „Der Grosse”.

La 7 octombrie a fost înființat Departamentul federal pentru securitatea internă, care a devenit în 1945 Ministerul de Interne. Acesta lăsa în vigoare „Le Fort” și „Der Grosse”. Pe 10 noiembrie 1943, Consiliul federal a promulgat o decizie asupra pierderii naționalității de către elvețienii nedeclarați la acceptația din 1941, pînă la 6 noiembrie 1945 decizia a fost aplicată unui număr de 29 de persoane). La 25 ale aceluiași „Partidul federal al muncitorilor și țărănilor” a fost interzis. La 6 iulie a venit în vigoare Constituția națională Schaffhausen și 1. A doua a fost la 10 iulie dizolvată. Tot atunci au fost interzise asociațiile „Le Fort” și „Der Grosse”.

La 10 noiembrie 1943, Consiliul federal a promulgat o decizie asupra pierderii naționalității de către elvețienii nedeclarați la acceptația din 1941, pînă la 6 noiembrie 1945 decizia a fost aplicată unui număr de 29 de persoane). La 25 ale aceluiași „Partidul federal al muncitorilor și țărănilor” a fost interzis. La 6 iulie a venit în vigoare Constituția națională Schaffhausen și 1. A doua a fost la 10 iulie dizolvată. Tot atunci au fost interzise asociațiile „Le Fort” și „Der Grosse”.

La 10 noiembrie 1943, Consiliul federal a promulgat o decizie asupra pierderii naționalității de către elvețienii nedeclarați la acceptația din 1941, pînă la 6 noiembrie 1945 decizia a fost aplicată unui număr de 29 de persoane). La 25 ale aceluiași „Partidul federal al muncitorilor și țărănilor” a fost interzis. La 6 iulie a venit în vigoare Constituția națională Schaffhausen și 1. A doua a fost la 10 iulie dizolvată. Tot atunci au fost interzise asociațiile „Le Fort” și „Der Grosse”.

Sprijinindu-se pe aceste legi, decrete, măsuri și directive administrative, Ministerul public federal și poliția federală (care în 1939 nu dispunea decât de 15 agenți externi) au luptat împotriva național-socialiștilor, frontistilor și fasciștilor în strînsă colaborare cu polițiile cantonale și comunale. Din 1939 pînă la sfîșitul lunii septembrie 1945, aceste autorități au arestat 1379 de persoane acuzate de trădare de secrete militare și de spionaj politic, militar sau economic împotriva Elveției. 287 de persoane, dintre care 245 de elvețieni și 149 germani au fost trimiși pînă la sfîșitul decembrie 1945 în lăcașuri de detenție. Altele sînt de asemenea persoane care au fost judecate de tribunale militare. 14 elvețieni au avut ca rezultat al proceselor militare au fost condămnăți la pedeapsa capitală în timpul celui de-al doilea război mondial.

În mai multe cazuri, poliția federală a acceptat aceste operațiuni de pedechizări la naționaliști, fiindcă mulți din ei au participat la activități cantonale. Ea a putut să se bazeze pe o mare parte de naționaliști de pe la 1941, în marea lor majoritate de naționaliști de centru-dreapta, precum și în timpul și după războiul mondial.

Rezultatul acțiunilor întreprinse face onoare Ministerului public federal și poliției federală. În 1942 și în 1943, aceste operațiuni au fost foarte eficiente, deoarece au fost arestați și judecați mulți naționaliști și frontisti.

Desigur, reduși la clandestinitate, naționaliștii și frontiștii au continuat să lucreze pentru cauza lor. Dar poliția federală și polițiile cantonale și comunale au reușit să îi găsească și să îi judece.

Naționaliștii și frontiștii au continuat să lucreze pentru cauza lor. Dar poliția federală și polițiile cantonale și comunale au reușit să îi găsească și să îi judece.

S-a dus la demolarea si expulzarea si la năruirea
reședinței, cam au fost Alton, consaul general al
Zărilor. Guvernul său drept Dăbădă vice consaul a Lăz
să ne lămurim SS

Măsurile defensive interne au fost deci încununată de succes deplin; se poate spune că fermitatea populației și colaborarea activă a numeroșilor cetățeni au asigurat reușita acestor acțiuni.

Paralel cu acțiunea autorităților, mai multe grupe
și militare au luptat împotriva pericolului continuu
de naziști și frontiști

În legătură cu activitatea grupelor (elvețiene sau altele) lipsește de înțeles că le poartă în fața publicului. Într-adevăr, au apărut câteva povestiri. În aceste povestiri, de multe ori adevărul este deformat: se înfrumusețează faptele, se adaugă la imaginație; uneori, acestor povestiri le lipsește obiectivitatea. Într-o altă ocazie, grupurile au fost prezentate în fața Consiliului federal.

Problema cea mai presantă care se punea pentru tovarăşii mei de luptă şi pentru mine însumi era aceea de a şti dacă ameninţarea utilitară putea fi combătută limitându-ne numai la tentativele de a pune în discuţie existenţa şi valoarea existenţei sale la o dominaţie universală?

E de la sine înțeles că — contrar autorităților naziste fasciste — nici o autoritate elvețiană nu putea să-și ceară să intervină pe un teritoriu străin pentru a tăia din activitățile de propagandă ale lui Hitler și a-l împiedica pe acesta să-și continue în continuare activitatea de propagandă în Europa.

Cum sit per se la pater si e una de hac et non
est per se la mater propriam sale et non
Adeus non habet de rebus et non est de rebus

toate țările și teritoriile ocupate inclusiv în Elveția și apărută de
grupe de rezistență hotărâte să lupte împotriva nazismului și
cât subterane de naștere spionajului, informațiilor și activității
propagandei.

Deoarece amendamentul este totuși nazist și a interzis orice
era necesar ca lupta împotriva ei să fie dusă și pe plan interna-
țional. Activitatea uneia dintre aceste grupe, cum este și grupa
care a avut în cea mai mare măsură succes, este următoarea:

II. CONTRAOFENSIVELE

Cum a început

Pe 15 septembrie 1929, la Chiasso, la granița de la nord a
Graiului — Expressul mă apropia de Chiasso, curiozitatea mea
recomandă să crească. Ce avea să-mi spună consilierul național
Borella? În ajun (asta era prin septembrie 1929)
când eram la telefon să merg, de îndată ce-mi va fi posibil,
pentru o problemă urgentă la Tessin. Tot ceea ce știam eu des-
pre Borella era că era un socialist. Chiar în ziua

aceasta, pe vremea de la Chiasso, la Chiasso, A. Borella
era cunoscut pentru ostilitatea sa față de fascism.
Doi ani mai devreme, pe cînd eu număram exact
20 de ani, fondasem la Berna o agenție mică de presă.
În speranța de a furniza redacțiilor de ziare socialiste
informații referitoare la evenimentele din
Elveția, în special la mișcările fasciste din Elveția. În afară de acrușta,
eram abonată la curent cu lucrările Palatului federal.
La vremea aceea situația mea a fost delicată, căci eram primul cores-
pondent socialist acreditat permanent pe lângă Cancelaria fe-

derală. Am pătruns în biroul lui Borella, un om stătea lângă
mine și acesta mi-a făcut imediat o impresie excelentă.
Cu doi ani mai în vîrstă decît mine, el era de talie mijlocie,
cu o înălțime înaltă, trăsături marcante, o privire pătrunzătoare.
El se mi-a reținut de la început atenția.

... A fost acordat
... sească Italia
1914—1918 și a primit medalia curajului. Este unul din
datorii „Partidului republican” (ilegal) din Italia și i a
rează în mare parte mișcarea antifascistă „Giustizia e
După sfatul meu, el ar dori să colaboreze cu tine.

— În ce mod?

De data aceasta, cel care a răspuns a fost Pacciardi:

...
refugiat politic, autoritățile mi-au interzis orice activi-
tate. Dar prin diverse căi confidentiale eu primesc
zilnic vești din Italia, trebuie ca publicul să le cunoască
„Libertà e Libertà” are secți în mai mult de treizeci de c

...
împreună drepturile de publicitate

...
în universități etc

... Franz von Ernst care pe atunci era secretarul
Consiliului național, mi-a spus cu un surâs ironic că citind ves-
tigii din „Libertà” ai impresia că ele erau de la Paris. Ve-
... chiar la noi, la Milano. Cum aveai de gând

Zborul lui Bassanesi deasupra Milanului

...
... să fie dată chiar în Italia. Eu trebuia să rămân la Berna
... să traduc documentele care aveau să-mi parvină, pentru ca
... le public conținutul, de îndată ce mi se va indica s-o fac

„Dreptate și libertate”

...
... de criză, că se înregistrase un număr de 800 000 de so-
... și că două milioane de polițe nu putuseră să fie plătite
... se adresa în special populației din Milano, indemnind-o
... rezistenței

...
... lombarde. Imediat miliția fascistă a început vinătoarea

„Căci noi, românii, nu am putut să împiedecăm ca un număr considerabil de evenimente să fie adunate de trecători, către și mai departe, distribuite pe sub mână.

Avionul, care se vanaa roşie mar, fusese era pilotat de Giovanni, bărbanesc, şi Aostu. Acesta la 27 martie 1965 student refugiat antifascist, cu domiciliul la Paris. Cit despre pasagerii, care erau doi, unul din ei era (pe lângă acesta) un tânăr anonim, dar am destule motive să cred că el nu era altul decât "Fascist".

Într-o noapte din 1940, la 20.00 fusesem pe platoul de aviație din Bellinzona. În noaptea aceea, la 20.00, pe Focșani și plecau din Franța la Bellinzona. A doua zi dimineața, avionul a zburat la vreo douăzeci de kilometri nord de orașul Locarno. Acolo, în apropierea orașului, erau câmpuri de porumb și săpuri de pământ: totul era pregătit în cele mai mici amănunte.

Și-au umplut rezervoarele cu benzină și și-au încărcat pachetele grele de manifeste. Pe la orele 11 și jumătate, aparatul și-a început zborul său istoric deasupra Milanului.

La începutul după-amiezii el a aterizat încă odată la Lördino, era vorba să ia benzină pentru a trece iar pe la Saint Gothard și pentru a-l depune pe misteriosul pasager al lui Bassanesi. Pe la orele 18, în cețurile care scăldau masivul Saint Gothard, Bassanesi și-a pierdut direcția și a căzut. Rănit grav dar nu mortal, el a fost trimis la spitalul militar din Aarau, unde a fost îngrijit sub supravegherea poliției.

Un demers diplomatic pe lângă Consiliul federal pentru a protesta împotriva faptului că această acțiune a început plevându-se de pe pământul elvețian. El cerea pedepsirea celor care s-au făcut răspunzători de această acțiune.

În colaborare cu poliția din Tessin, Ministerul public federal a deschis imediat o anchetă, odată ancheta terminată rezultatul ei a fost înaintat Tribunalului federal pentru judecare.

Procesul care s-a desfășurat de la 17 la 22 noiembrie 1940 la pînă a din Lugano, sub președinția lui Agostino S. date juraților federal a susținut va comitate a presei. Căci ea aparțin ziaristi din toată Elveția Germană, Franța, Anglia și din alte țări.

7. A camera da. Re-a consiliada de 1 pnce, de 1
 1. am p. os polie. canse va s. lida a condonaca a
 1. p. p. a. h. a. d. f. a. d. e.

Ist n i t j m d u

de zbor. În sfârșit, pilotul

1), la cererea OVRA-ei. În acel timp, Tarchiani și Rosselli
la Paris. Ei s-au prezentat în același timp în fața tri-

rului și că au venit special pentru aceasta la Tessin. Cât despre aviatorul francez Gaston Brabant, acesta a fost judecat în contumacie. El a declarat în scris că pe 9 iulie 1930, cînd a zburat pe avionul Farman din Franța spre Bellinzona, n-a știut nimic despre acest proiect. Din partea elvețiană acuzații erau: judecătorii de instrucție Carlo Martignoli, din Lodrino, proprietarul terenului care a servit drept loc de aterizare; valetul său Angelo Cardis, care a participat la operațiunile de umplere a rezervorului cu benzină și încărcare; Eugenio Varese, casier cantonal și Constantino Fiscalini, funcționar, care s-au ocupat, îndeosebi, de furnizarea carburantului și lubrifiantului. În total erau deci opt acuzați. Apărătorii erau în număr de șapte. În fruntea lor se afla celebrul avocat parizian Me Moro-Giafferi, care îl apăra pe Bassanesi. Ceilalți acuzați aveau avocați din Tessin; domnii Celio Enrico, consilier național și viitor consilier federal, Respini-Orelli, deputat în Marele Consiliu, G.F. Rusca, consilier național și primar la Locarno, Francesco Berella, consilier național, Guglielmetti, deputat în Marele Consiliu

național și primar la Locarno.

Pe 12 iulie, la ora 10, s-a deschis procesul la Locarno. Președintele Tribunalului era judecătorul de instrucție Carlo Martignoli. Pe 13 iulie, Tribunalul a pronunțat decizia. Ea a fost: Bassanesi, condamnat la închisoare pe cinci ani, pe care l-a executat. El a fost condamnat, de asemenea, la o amendă de 200 de franci și la un sfert din cheltuielile de judecată, restul trecînd în sarcina statului. Toți ceilalți acuzați au fost pur și simplu achitați. În plus, tribunalul a cerut sechestrarea resturilor avionului.

Decizia a fost contestată la Secțiunea de recurs din Locarno. Ea a fost respinsă în 1931. Procesul a extras din elvețieni o lecție: că trebuie să se ocupe mai mult de securitatea publică.

Că martorii ai apărării au compărut personalități italiene de vază dintre care amintesc pe Filippo Turati, veteran al Partidului socialdemocratic și contele Carlo Sforza, fost ministru de externe, apoi ambasador al Italiei în Franța până la începutul de către Mussolini.

Martorii citați de acuzație se ocupau mai ales de ceea ce se petrecuse la Lodrino.

În timpul săptămânii acestui proces, Lugano a fost un teatru de manifestații împotriva fascismului. Au avut loc incidente cu fasciștii italieni și tessinezi. Presa tessineză, îndeosebi „Libera Stampa” (care în 1930 a primit Premiul Nobel la Milano pentru lupta sa împotriva fascismului), a făcut o dare de seamă detaliată asupra dezbaterilor și a avut, chiar în Italia, numeroși cititori credincioși. Două zăre italiene de presă, „Corriere Lombardo” și „Cronaca Prealpina”, au fost interzise pentru că au publicat scurte știri obiective asupra evenimentelor. Pentru încălcarea consemnului aerian elvețian, Bassanesi a fost condamnat la închisoare pe cinci ani (pe care pur și simplu l-a executat). El a fost condamnat, de asemenea, la o amendă de 200 de franci și la un sfert din cheltuielile de judecată, restul trecînd în sarcina statului. Toți ceilalți acuzați au fost pur și simplu achitați. În plus, tribunalul a cerut sechestrarea resturilor avionului.

Decizia a fost contestată la Secțiunea de recurs din Locarno. Ea a fost respinsă în 1931. Procesul a extras din elvețieni o lecție: că trebuie să se ocupe mai mult de securitatea publică.

Că martorii ai apărării au compărut personalități italiene de vază dintre care amintesc pe Filippo Turati, veteran al Partidului socialdemocratic și contele Carlo Sforza, fost ministru de externe, apoi ambasador al Italiei în Franța până la începutul de către Mussolini.

au fost expulzați. La Paris, unde majoritatea dintre ei se instalaseră, și-au continuat activitatea.

Chiar și cu un asemenea sfârșit, operația lui Bassanesi s-a părut încă să și-a atins scopul: populația din nordul Italiei fusese zguduită, lumea nu mai putea să mai ignore că existau deja suficiente forțe care să lupte împotriva regimului totalitar al lui Mussolini. Opinia publică democratică aprobase lupta ilegală împotriva unui sistem de teroare.

Fasciștii elvețieni de inclinație italiană

În timp ce în Elveția alemanică „Fronturile” național-socialiste apăreau ca ciupercile toamna, în Tessin și în Elveția romandă apăreau grupuri care se inspirau din fascismul italian. „Federația fascistă elvețiană” era condusă de Arthur Fonjallaz, fost profesor de științe militare la Școala politehnică federală.

Orientarea mișcării era clară. Să ne mulțumim din nou citirea unui opuscul publicat la Montreux, în decembrie 1934, cu ocazia unei sesiuni a „Comitato d'azione per l'universalità di Roma”, (C.A.U.R.), comitet care nu era altceva decât un simplu instrument de propagandă fascistă în străinătate.

Iată ce se spune în acest opuscul în legătură cu mișcarea Fonjallaz: „Ceea ce caracterizează statutele fascismului elvețian este aceea că ele acceptă integral doctrina și sistemul fascismului italian; această mișcare se continuă în aceleași scopuri și prin aceleași metode”.

Se înțelege că Fonjallaz a copiat pină în cele mai minămante organizația lui Mussolini. În orașele în care mișcarea avea aderenți s-a instituit o gardă înarmată; s-au stabilit locuri de gardă, ocupate încontinuu; s-a elaborat un adevărat regulament de război civil și membrii înarmați au făcut exerciții de luptă de stradă.

Grupul nostru de rezistență sapă auzul dea îndepărtate activitatea fascistilor din Tessin. Defunctului Guglielmo Canevascini, fost mult timp consilier de stat, îi revine meritul de a fi imaginat stratagema cea mai eficăce de luptă împotriva acestor manevre. A lui a fost ideea de a introduce în secția din Lugano denumită „Federațiune fascistă svizzeră” câțiva membri ai partidului socialist din Tessin, al cărui președinte era el, cu scopul de a urmări îndeaproape ceea ce se petrecea în mișcarea Fonjallaz.

Așa s-a întâmplat ca trei membri puțin cunoscuți, dar de bază, ai partidului socialist au devenit membri ai „fascio” din Lugano. Ei au aranjat de așa manieră lucrurile încât din cînd în cînd să facă înșurcăre de se vedea o porțiune din „camera de gardă”.

De aci înainte, mișcarea fascistă a condusă de Fonjallaz nu mai avea secrete pentru noi. În timpul nopții, cei trei camarazi ai noștri copiau corespondența pe care o găseau în „camera de gardă” și ordinele secrete ale lui Fonjallaz și ale locotenentului său din Tessin, Rezzonico, întocmind liste cu materialul de care dispunea această gardă.

Datorită acestui dispozitiv, prima mare operație prevăzută de planul nostru, care trebuia să aibă loc la sfârșitul anului, la corneamentul cantonal din Tessin, s-a soldat cu un eșec total, care a dat o lovitură severă mișcării, lipsind-o de orice prestigiu în rîndul simpatizanților ei.

Este vorba de „marșul spre Bellinzona” (imitație a „marșului asupra Romei” al lui Mussolini), care a avut loc joi, 25 ianuarie 1934. Bineînțeles că cei trei pseudo-fasciști ai noștri i-au dezvăluit proiectul și data lui Guglielmo Canevascini care, la rîndul său, a informat despre aceasta guvernul. Totuși, numărul de polițiști care putea fi reunit la Bellinzona ar fi fost insuficient dacă fascistii ar fi venit în masă și ar fi fost bine înarmați. Guvernul din Tessin și-a luat deci precauțiunea de

a carei Comandă federală autoriza de a asigura la nevoie serviciul de ordine cu elevii școlii de subofițeri, care se găseau atunci în casarmă din Bellinzona. Consiliul federal a acceptat. Pe de altă parte, Caritas din a mobilizat liniile din Biasca pentru a pune la dispoziție un spital de combativ. Aceștia au fost alinați cu camioanele și au intrat imediat în dispozitiv.

Pe la orele 14, fasciștii din Locarno și alte localități au intrat cu autocarele în Bellinzona. Sosirea le-a rezervat o surpriză uluitoare. În loc de 800 de partizani, cit sperau să aibă, au avut mai puțin de 100.

Soldatii Partidului din Locarno și alți găsesc în fața unei mulțimi ostile.

În aceea zi, Marele Consiliu ținea o ședință pentru ca să examineze un proiect de lege cantonală cu privire la ordinea publică care viza manevrele fasciste. Poliția a interzis accesul la clădirea guvernamentală. Atunci, conducătorul fasciștilor, Alberto Rossi, a tras două focuri de revolver în aer și a strigat: „Fascisti, a me!”

Semnalul de atac a fost și semnalul contraatacului. Enevrată la culme, mulțimea s-a năpustit asupra fasciștilor, pe care numai poliția și pompierii au putut să-i scape de furia populară. Incidentul s-a soldat cu mai mulți răniți. Fasciștii s-au refugiat prin casele vecine. Poliția a găsit asupra lor bastoane de cauciuc și numeroase revolve. Șapte dintre conducătorii fasciști au fost arestați.

În drumul lor, fasciștii au mai avut de înfruntat. În seara următoare zile, la Lugano, Locarno, Sonvico și Melide, noi ciocniri cu populația, care a rezervat „eroilor” „marșului spre Bellinzona” o primire lipsită de amabilitate.

După această provocare, trupele „Federazione fascista svizzera”, înțelegând că poporul din Tessin nu voia să mai vorbească de fascism la el acasă, au demisionat în masă. O-

ganizația s-a putut manifesta public în manifestările de ordine, ca câteva reuniuni și spectacole de divertisment în locuri secrete.

Lui Mussolini nu-i plăceau „Fronturile” hitleriste

Printre documentele pe care ni le-au transmis cei trei camarazi ni noștri înscrisi la faclă din Locarno, se află o scrisoare pe care L.W. Tomarkin, șeful cel mai mare de la „fasci” din Roma, o adresase la 23 februarie 1931 lui Nino Rez...

Această scrisoare pe care Mussolini a răspuns cu o scrisoare de răspuns, în care a spus că el nu este de acord cu politica economică pronunțată de Societatea Națiunilor împotriva Italiei, ca urmare a agresiunii lui Mussolini împotriva Etiopiei, de aici a ieșit „Axa Roma-Berlin”, care mai târziu a luat numele de „Pactul de Oțel”.

Iată ce se spunea în scrisoarea lui Tomarkin:

„După plecarea dv., eu l-am întâlnit pe onorabilul conte Galeazzo Ciano. Ar fi extrem de util dacă dv. mi-ați face un raport detaliat cu privire la activitățile „Fronturilor” hitleriste în Elveția alemanică, întrucât Mussolini se interesează mult de ele. El este pe deplin conștient de necesitatea de a opune acestei mișcări adevăratul fascism roman. Singurul lucru care ar putea fi o întrevvedere între dv. și duce. Dacă îmi permiteți, eu am să vă scriu o scrisoare în acest sens. Scrisoarea este foarte lungă. Pe scut de care vorbiți este enorm și Mussolini nu poate rămâne inactiv când frontismul se întinde până la frontierele...

Italia va face tot ce depinde de ea pentru a stavili influența pan-germanică. Mussolini trebuie să susțină mișcarea noastră în mod concret.

Cităm ce a scris el:

Scrisoarea pe care Corneschi, șeful secției din Milano a „Federației fasciste elvețiene”, a adresat-o lui Nino Rezzonni, locotenentul lui Fonjallaz, se ocupă de problema subvențiilor și a provenienței lor:

În primul rând trebuie să ne ocupăm de posesiunile noastre în țările germane. Eu fac aici de asemenea aluzie la ceea ce trebuie să înțelegem din Milano că este căutarea de pământ pentru subvenții.

Am înțeles bine dintr-o ratărire că era vorba de cota de distribuție a pământului și a pământurilor și a proprietății. Pe lângă aceasta, trebuie să înțelegem că la distribuție trebuie să se țină seama de poziția noastră în economia mondială și de interesele noastre.

Într-un al doilea rând, trebuie să ne ocupăm de pământul nostru în țările germane. Eu fac aici de asemenea aluzie la ceea ce trebuie să înțelegem din Milano că este căutarea de pământ pentru subvenții.

Într-un al treilea rând, trebuie să ne ocupăm de pământul nostru în țările germane. Eu fac aici de asemenea aluzie la ceea ce trebuie să înțelegem din Milano că este căutarea de pământ pentru subvenții.

„Grupul Adula”

Venirea lui Mussolini la putere a făcut să apară încă mișcare: grupul tredentist și deschis fascist al lui Emilio Lombi și al consorțiilor săi, care se intitula „Grupul Adula”

Acești oameni cereau alipirea la Italia nu numai a Tessinului și a cantonului Valais și Gisons. În 1935, fasciștii italieni și elvețieni au distribuit prin cutile poștale ale Elveției, menționând un pamflet în care prindea ochii se putea citi următoarele:

„Știți voi pe unde trece adevărata frontieră a rasei italiene?”

Adevărata frontieră rasială a Italiei este lanțul median, căci acesta cuprinde exact cele trei cantoane ale rasei italiene (Valais, Tessin, Gisons). Frontiera politică actuală nu atinge nici cel puțin lanțul așezat pe lanțul adevărat al rasei italiene, care ajung până la porțile Marii Adriatice. Aceasta semnifică că în punctul în care se află lanțul median, Teoria Italiană de unificare a poporului este falsă, deoarece se vede că hegemonia actuală este pentru ca rasele germane să fie în posesia pământului. Teoria Italiană de unificare a poporului este falsă deoarece rasele germane de a se lăsa să fie în posesia pământului.

Există o altă teorie care este falsă, deoarece rasele germane de a se lăsa să fie în posesia pământului. Teoria Italiană de unificare a poporului este falsă deoarece se vede că hegemonia actuală este pentru ca rasele germane să fie în posesia pământului.

Există o altă teorie care este falsă, deoarece rasele germane de a se lăsa să fie în posesia pământului. Teoria Italiană de unificare a poporului este falsă deoarece se vede că hegemonia actuală este pentru ca rasele germane să fie în posesia pământului.

Există o altă teorie care este falsă, deoarece rasele germane de a se lăsa să fie în posesia pământului. Teoria Italiană de unificare a poporului este falsă deoarece se vede că hegemonia actuală este pentru ca rasele germane să fie în posesia pământului.

Există o altă teorie care este falsă, deoarece rasele germane de a se lăsa să fie în posesia pământului. Teoria Italiană de unificare a poporului este falsă deoarece se vede că hegemonia actuală este pentru ca rasele germane să fie în posesia pământului.

„Afacerea Fonjallaz” izbucnește

Fonjallaz avea în gând să se pe Marcel Jaquier, un mare tor de lăcomie al căruia ceteri jurați era prin de o hote de drept cunoscute. La începutul anului decembrie 1934, acesta din urmă a fost arestat în legătură cu fosta consilier național la Lausanne, Viret, și l-a declarat că avea de făcut o serie de destăinuirii referitoare la „Federația fascistă” a colonelului Fonjallaz. El preciza că se certase cu Fonjallaz pentru că acesta nu-i plătise salariul.

Viret n-a crezut decît jumătate din destăinuirile senzationale ale lui Jaquier, care erau nesecate în privința leșilor și secrete ale lui Fonjallaz atît cu diversele autorități ale partidului și guvernului fascist, cît și cu „Casa cenușie” din München.

Viret l-a trimis pe Jaquier la consilierul de stat Le Nicule, care pe atunci era șeful Departamentului de justiție și poliție al cantonului din Geneva. Acesta a pus să fie interogată îndelung de comisarul de poliție Vibert. În fața căruia Jaquier a repetat afirmațiile sale, dînd asigurări că ar putea aduce și dovezi scrise. Aceste documente au fost predate lui Paul Choux, alias Abel Sarrol, redactor la „Munca”, cotidianul socialist din Geneva, care, fiind prieten și colaborator apropiat al grupului meu, m-a ținut la curent cu toată afacerea.

La sfîrșitul lunii decembrie a anului 1934, noi eram mîsură să lansăm o vastă campanie de presă împotriva lui Fonjallaz și a „Federației” sale fasciste. Posedam destule documente, datorită prietenilor noștri de la „fascio” din Tessin, de altfel și din alte surse, pentru a-l acuza oficial pe Fonjallaz de înaltă trădare și manevre antidemocratice.

La 31 decembrie 1934, „Petit Dauphinois” din Grenoble și „Elveția” din Geneva au publicat — transmise de cineva pe care nu l-am putut niciodată identifica — niște știri care anunțau dezvăluirea unei afaceri de spionaj în Elveția. Paul Choux

și cu mine a trebuit atunci să acționăm. Destinațiile cu privire la Fonjallaz și la consilierul său au început pe 2 ianuarie 1935 simultan în „Munca” și în serviciul meu de presă. Insa! Considerînd că Fonjallaz ar încerca să dispare în străinătate de la prima apariție și să caute un adăpost la complicitate din Italia și Franța, ori poate chiar în Germania, ne-am hotărît să prevenim despre această autoritate federale. În seara de 1 ianuarie 1935 eu l-am telefonat pe comisarul federal Baumann pe atunci șeful Departamentului federal de justiție și poliție și l-am pus la curent cu intențiile noastre.

Primele articole, cum era și de așteptat, au făcut senzație. „Afacerea Fonjallaz” începuse; ea a mobilizat atît presa elvețiană cît și pe cea a altor țări democratice. La 3 ianuarie 1935, Comitetul federal a decis să se ocupe de cazul în cauză un judecator militar, pe locotenent-colonelul Petitmermet, care urma să stabilească dacă Fonjallaz era sau nu vinovat de înaltă trădare.

După cîteva zile a mai explodat o bombă, de data aceasta împotriva noastră, pentru că se descoperise că, de fapt, Jaquier imitase semnătura lui Fonjallaz pe patru din cele treisprezece documente predate de el lui Paul Choux. După această lovitură dosarul nostru nu mai avea nici o valoare, căci lui Fonjallaz nu-i mai rămînea decît să afirme, cu fruntea sus, că toate documentele erau false. Mai tîrziu însă el a trebuit să mărturisească că conținutul multora din aceste texte și, îndeosebi, al celui care se referea la războiul civil erau conforme cu realitatea, dar în acea perioadă, după ce și-a plecat, timp de cîteva zile, capul, Fonjallaz a putut să-și ofere luxul să înainteze o plingere împotriva fostului său paznic, Jaquier, și a redactorului Paul Choux, pentru falsificarea de documente și folosirea lor. Ancheta a fost incredințată justiției din Vaud.

Între timp, Jaquier a dispărut în Franța. Mai tîrziu, securitatea națională l-a arestat la Hyères, l-a supus la îndelungi interogatoriu și apoi l-a extrădat.

Politia franceză a avut toate motivele să-l interogheze pe Jaquier, căci între Fonjallaz și extremiștii de dreapta francezi existau sute de legături. În timp ce se afla în detenție în Franța Jaquier a trimis locotenent-colonelului Petitmerne un raport de patru pagini în care recunoștea că a imitat de patru ori semnătura lui Fonjallaz, dar insistă asupra faptului că în privința fondului documentele pe care el le remisese lui Paul Chaux răspundeau realității. Falsurile comise de Jaquier apar fără să poată pune într-o situație de cătușă. Se credea că nu erau victimele unor mistificări. Chiar și unele ziare le erau simpatizanti sau blamate.

Fără să știe în acea perioadă să acuze de înaltă trădare de vârstă a Comandantului marșate pe un fost colonel, elvețian, fost protector de către neutralitate la Școala politichiană federală.

În intermediu, Fonjallaz continua să fie strădat de ansamblul acestor fapte, bine vădit de toată lumea. Karl Schenker, fost locotenent al armatei federale, ca pășind la 2 octombrie 1934 în fața Comandantului federal la o interpellare a apărării, a spus că el este de defecție în noaptea 10 octombrie, că el este de defecție în noaptea 10 octombrie, că el este de defecție în noaptea 10 octombrie. Fonjallaz a declarat acest înalt personaj — putea „să aducă grave prejudicii prestigiului țării și armatei”.

Noi căutam noi dovezi împotriva lui Fonjallaz, care, de data aceasta, să nu mai poată fi atacate. Într-o scrisoare din 12 ianuarie 1935, Walther Bringolf, consilier național și primar la Schaffhouse, îmi scria :

„De câteva zile eu sunt în posesia mai multor semnături originale ale lui Fonjallaz, care din care vă avea nevoie de elemente de comparație... Colonelul Fierz din Zürich i-a spus acum câteva zile omului care mi-a remis documentele referitoare la Fonjallaz — ceea ce se întâmpla lui Fonjallaz adevărat. El este de defecție în noaptea 10 octombrie. Nu s-a putut

mic la petchezia domiciliară pentru că nu se poate risca un incident diplomatic cu Italia.”

Alta dată Fierz s-a dus în Italia cu Fonjallaz ca să-l întâlnească pe Mussolini.

În luna august 1935 noi am fost informați de un detectiv particular din Winterthour că Fonjallaz participase la experimentarea unui nou model de armă la fabrica de armament din Soledre.

Cheltăuile fiind prea mari a trebuit să renunțăm la continuarea acestor anchete prin detectivul respectiv.

Mai târziu, pe cind afacerea Fonjallaz se afla într-un punct mort, consilierul federal Pilet-Golaz i-a spus unui ziarist română redactat pe lângă Palatul federal.

Dacă Fonjallaz nu se astimpă la noi o să-l acuzăm de spionaj.

În aceeași perioadă ancheta a fost întreruptă pentru că Fonjallaz s-a făcut vinovat de trădare de secrete naționale. În schimb la 6 și 13 ianuarie 1936 Tribunalul politar corecțional din Lausanne a acuzat pe Marcel Jaquier și Paul Fierz de falsitate de documente și falsitate.

Într-o scrisoare de la amândoi puse

Pe urmele atentatelor din Marsilia

Încă de la prima zi a procesului, avocatul general Boven i-a pus la Jaquier întrebări referitoare la atentatul comis la 9 octombrie 1934 la Marsilia, care a costat viața regelui Alexandru I al Iugoslaviei și a președintelui Consiliului francez, Louis Barthou. Acesta i-a răspuns că el nu avea nici o legătură de cunoștință cu atentatul și că el nu avea nici o legătură cu el în timpul războiului va lua puterea în Croația cu sprijinul italienilor, făcând să domnească aici teroarea.

Iată ce scriam în raportul meu de la agenție, în legătură cu dezbaterea de la 8 ianuarie 1936 :

tre altele și faptul că în 1934 el îl întâlnise la Merveher pe generalul italian Sani și pe alți demnitari fasciști, cu care conce-nise asupra unor acțiuni subversive.

Fonjallaz lovit de destin

În perioada 1934-1935, a fost răsturnat lanstră. Ana au trecut la viața ei. La 25 ianuarie 1940, fostul colonel Fonjallaz a fost arestat în gara din Schaffhouse, în timp ce se grăbea să plece în Germania. Ancheta a stabilit că, de la începutul războiului, Fonjallaz organizase în favoarea Germaniei un serviciu de informații militare și politice. Conform raportului Consiliului federal din 28 decembrie 1946, spionajul militar era îndreptat împotriva Franței. Fonjallaz își procura informațiile prin intermediari care plecau în Franța. Pentru a-l convinge pe elvețieni să facă această treabă, Fonjallaz nu ezita să-l facă să creadă că informațiile lor serveau Elveției. Serviciul de informații politice spiona atât Franța cât și Elveția. În Elveția el spiona mai ales pe „Le Petit Courrier”, „Fonjallaz Telegraph” și pe „Le Courrier”. Fonjallaz se arăta interesat de a afla ce se petrecea în acest mediu de urma autorilor atentatului din München în 1938. El se informa de primele etape ale destinului tarilor din cel de-al doilea Reich și pe lângă el personal făcea parte dintr-un grup de lucru care se ocupa de a afla ce se petrecea în Germania. El trebuia să fie în contact cu un agent al lui Goebbels. Acesta trebuia să-l informeze despre toate evenimentele care se petreceau în Germania. Pentru aceasta trebuia să-l informeze pe toți agenții activi în grupul de lucru al lui Fonjallaz.

Agentul 10 010 al Gestapoului

„Fonjallaz m-a făcut să am una din cele mai mari experiențe din viața mea. El m-a făcut să văd căzul Martin Danner.”

un exemplu tipic privind încercările nazistilor de infiltrare de care Ministerul public federal din acea perioadă s-a văzut obligat să se ocupe

Într-o zi de la jumătatea lui ianuarie 1935, cineva suna dis-de-dimineață la apartamentul meu din Berna unde am avut un baou. Deschizând m-am găsit fată în față cu un tânăr înalt, cu parul blond, peptănat peste cap.

— Dv, sunteți dl. Punter? m-a întrebat el, fixindu-mă ca și cum i-ar fi fost frică să nu-l ascund ceva.

— Da, dar ce doriți?

— Dați-mi voie să mă prezint. Eu sunt Martin Danner, din München, agentul 10 010 al Gestapoului. Aș dori să vă vorbesc.

Am înghițit de două ori în sec, apoi l-am întrebat:

— Nu ați greșit cumva adresa? Sunteți sigur că mie trebuie să-mi vorbiți?

— Nu, știu foarte bine unde sunt, cu cine am de-a face și vă înțeleg surpriza. Cu toate acestea vă cer să-mi acordați o convorbire care după mine e de mare importanță pentru dv., deoarece eu am urmărit desfășurarea campaniei dv. împotriva lui Fonjallaz.

I-am spus să intre înăuntru și i-am oferit un scaun. I-am propus să ia o țigară, dar a refuzat. Apoi a spus:

— Pentru ca să mă puteți înțelege trebuie să vă relatez mai întâi pe scurt biografia mea. Sunt fiul unui architect din München, dar mama mea este elvețiancă. Fiind catolic, am fost membru al Partidului popular bavarez. După terminarea studiilor am devenit ziarist și am găsit un post de colaborator permanent la „Munchner Neueste Nachrichten”. Când nazistii s-au bagat peste presa germană, toți redactorii ziarului am fost convocați de un asistent al lui Goebbels care ne-a spus că trebuie să alegem între aderarea la nazism și continuarea de a lucra sub conducerea noastră. Am ales să rămânem la nazism și am devenit aceasta: ori P.N.S.G., ori lagărul de concentrare de la Dachau, unde am rămas până în 1945.

Ca și colegii mei, am cedat în fața forței, spunându-mi, ca vătăpătea pasivă o dată că e liberă de expresie, dar asta n-a fost decît o iluzie, căci noua conducere, în scurt timp, ne-a debarasat de ea. După vreun an am primit o înștiințare prin care ne se cerea înțelegerea Căa Gmase și gruppenführerul SS Reinhard Heydrich, superiorul meu actual. „Danner, mi-a spus el, mama dv. este elvețiancă și știu că dv. cunoașteți bine Elveția. Sinteți încorporat la Gestapou și o să primiți instrucțiuni pentru îndeplinirea unor misiuni secrete în Elveția. Heil Hitler!“.

Heydrich mi-a spus acest lucru fără nici un menajament, fără să-mi pună cea mai neînsemnată întrebare sau să-mi fi cerut cit de cit părerea. Acesta era un ordin. Am primit deci, fără să fi vrut, să fiu agent al Gestapoului și mă găsesc acum în Elveția ca să-mi îndeplinesc prima mea misiune. E vorba să intru în contact cu șefii diverselor grupuri care simpatizează național-socialismul și, în ce privește celelalte personalități, să încerc să aflu în ce măsură ele ar fi gata să colaboreze cu P.N.S.G. sau, în caz contrar, să le opun rezistență. Mai tirziu, cei care vor fi făcut o profesie de credință față de hitlerism vor constitui cadrele unui regim autoritar și național-socialist din Elveția, ținînd cont de particularitățile acestei țări. Iată cine sînt eu și în ce constă misiunea mea, care îmi repugnă.

Trebuie să fac ceva, să vorbesc cu autoritățile și ziariștii elvețieni, căci nu pot să mă hotărâsc să pregătesc în această țară în care s-a născut mama mea o agitație pronazistă. De aceea am venit să vă văd. Am mai vorbit despre acest lucru și cu dr. Markus Feldmann, de la „Neue Berner Zeitung“ (viitorul consilier federal). Sînt gata să vă remit un raport detaliat asupra organizației Gestapoului și să vă țin la curent cu vîntoarele mele acțiuni în Elveția.

În timp ce vorbea astfel, eu îl studiam cu multă atenție. Privirea lui era deschisă, dar trăda o oarecare neliniște, poate chiar un fel de groază. Era el oare sincer, ori toate acestea nu erau decît o abilă provocare?

— Domnule, n-am răspuns cu nerecție ceea ce mi-ai povestit despre misiunea dv. mama mea mă lăudă deci îndrăzneala solilor dv.

Eu sînt de mult timp la curent cu tentativele de infiltrare în Elveția și cunosc elementele care ar fi gata să facă corp comun cu Hitler, pentru ca Elveția să adere la „Noua Europă“. Dar acești domni din Berlin și din Munchen își fac iluzii zadarnice dacă cred că proiectul lor ar putea fi realizat fără să se recurgă la forță. Fiți sigur că acest lucru, în ziua cînd va fi vorba ca el să fie pus în aplicare, nu se va face fără vărsare de sînge. Poate nu știți că orice soldat elvețian își ține pușca acasă. În această țară, încăierările mici de stradă n-ar servi la nimic. Va trebui deci ca țara noastră să fie invadată cu arma în mînă și sînt sigur că Hitler și consilierii lui, înainte de a începe această acțiune, vor reflecta mai întii. În sfîrșit, vă rog să nu mă înțelegeți greșit dacă mărturisesc că nu știu cit să cred din cele ce mi-ați spus dv. acum, temîndu-mă să nu fiți un agent nazist deosebit de șiret.

Martin Danner părea că se aștepta la un asemenea răspuns. El a reacționat fără nervozitate :

— Înțeleg perfect reacția dv. Dar să nu subestimați eficacitatea acțiunilor subterane ale naziștilor desfășurate împotriva tuturor vecinilor Germaniei, inclusiv a Elveției. Faceți ochii mari și uitați-vă la ceea ce se întimplă în Austria. Eu sînt gata să vă dau dovezi despre sinceritatea mea. Permiteți-mi să scriu aici, la dv., rapoartele pe care vreau să vi le dăruiesc și puneți-mă la încercare.

— Bine, sînt de acord să încercăm. Dar există un singur lucru de care dv. va trebui să țineți seama : dacă în momentul ce față Ministerul public federal nu e la curent cu misiunea dv., are să fie foarte curînd ; el va ordona să fiți supravegheat și, eventual, să fiți arestat, dacă are să creadă de cuvîntă.

Răspunsul lui mi s-a părut cu adevărat naiv și m-a făcut să rîd :

Stämpfli. Practic, asta înseamnă că acest control nu este efectuat decât de polițiile cantonale, parțial contaminate și insuficiente, mai mult sau mai puțin comparabile cu polițiile noastre municipale. Cu alte cuvinte, controlul e aproape inexistent.

Organismul genovez cu care am negociat eu se cheamă Comitetul permanent al Antantei de luptă împotriva Internaționalei a III-a. El mai are și denumirea de „Liga Aubert”, după numele președintelui său.

Sufletul acestei acțiuni nu este acrost Aubert (un genovez de viață nobilă), ci un altul, un rus alb, dr. Lodigenski, care are legături cu profesorul Iljin, din Berlin, pe care îl cunosc eu bine. El este un om foarte inteligent și foarte activ, care a făcut foarte multe lucruri bune pentru cauza noastră. El este un om foarte inteligent și foarte activ, care a făcut foarte multe lucruri bune pentru cauza noastră. El este un om foarte inteligent și foarte activ, care a făcut foarte multe lucruri bune pentru cauza noastră.

Am sperat să aibă vreun sprijin. Îmi spun că, dacă nu ar fi fost pentru că el este un om foarte inteligent și foarte activ, care a făcut foarte multe lucruri bune pentru cauza noastră.

Conduita lui îmi interzice să cred că el este un om foarte inteligent și foarte activ, care a făcut foarte multe lucruri bune pentru cauza noastră. El este un om foarte inteligent și foarte activ, care a făcut foarte multe lucruri bune pentru cauza noastră.

Am văzut că el este un om foarte inteligent și foarte activ, care a făcut foarte multe lucruri bune pentru cauza noastră. El este un om foarte inteligent și foarte activ, care a făcut foarte multe lucruri bune pentru cauza noastră.

tanțul unei femei careia i se raporta. Pentru mine vizita nocturnă era ceva nou. M-am dus deci să deschid una din stăfetele mele cunoscută sub pseudonimul de Remo, îmi aducea vestidn Italia. Revenind în birou l-am văzut pe Danner că își reluase lucrul și era vizibil destins.

— V-a fost frică : de ce și de cine ? — l-am întrebat eu pe un ton cit se poate de natural.

Fără să se uite la mine, mi-a răspuns laconic, pe un ton care totuși depășea în fața de această relatare.

— Dv. vorbiți așa pentru că nu cunoașteți ce înseamnă Gestapoul !

Dupa câteva zile de la acest incident am plecat de la Roma cu un vizavi provizoriu de la „Gestapo” și Libertate. În timpul săptămânii la care data ca era mandata cu permisiune de a merge la OVRA pentru a lua cunoștință cu starea lucrurilor în Zurich pe ocazia agent ai Gestapoului, veniți din Germania. Pretențiile de a fi în contact cu ei erau foarte mari. Aveam de asemenea o cunoștință cu un om care avea să vină din Germania, putea să ia contact cu ei și să obțină informații cu privire la întâlnirea polițiilor secrete italiene.

Am comunicat deci lui Danner dorința mea. Fără să ezite, el a acceptat misiunea. Pentru cazul în care as fi avut alte cunoștințe, el ar fi putut să mă ajute să ajung la oficiul poștal din Fraumunster, din Zurich. Ducându-se să-și ridice scrisoarea, Danner a fost arestat. Mă așteptam la așa ceva.

Am văzut că el este un om foarte inteligent și foarte activ, care a făcut foarte multe lucruri bune pentru cauza noastră. El este un om foarte inteligent și foarte activ, care a făcut foarte multe lucruri bune pentru cauza noastră.

Am văzut că el este un om foarte inteligent și foarte activ, care a făcut foarte multe lucruri bune pentru cauza noastră. El este un om foarte inteligent și foarte activ, care a făcut foarte multe lucruri bune pentru cauza noastră.

trebe dacă îl cunoșteam pe Martin Danner, dacă scrisoarea găsită asupra lui la arestare venea într-adevăr de la mine și ce gîndeam eu despre acest individ. Am înțeles imediat că Danner îi spusese poliției aproape același lucru ca și mie în legătura cu misiunea lui și că poliția avea față de el aceeași impresie contradictorie ca mine. La cererea lui, a fost condus la frontiera cu Liechtenstein, și nu la cea cu Germania. După cîteva zile, am primit de la Vaduz o scrisoare prin care Danner îmi cerea să merg să-l văd cît mai repede posibil la un hotel din acest oraș. Nenorocirea a făcut ca eu să fiu bolnav de gripă la pat. Am hotărît să trimit la Vaduz o colaboratoare foarte sigură și l-am prevenit în scris pe Danner de aceasta. Aflat în fața acestei persoane, Danner n-a făcut totuși decît cîteva observații fără importanță și a dispărut.

După cîteva luni i-am scris tatălui lui Danner, la München (adresa mi-o dăduse fiul lui) și l-am întrebat dacă are vești de la Martin. Răspunsul lui Danner-tatăl a fost amabil, dar scria că nu știa unde se găsește fiul lui. De la sederea lui la Vaduz, el nu mai auzise vorbindu-se despre el. Se refugiase oare într-o altă țară? A fost lichidat de Gestapo pentru că trădase?

Iată cîte întrebări rămase fără răspuns.

Un lucru însă era mai mult ca sigur: Hitler își întindea plămîntul în Europa în speranța de a crea un imperiu „marele său Reich german”. Episodul Martin Danner m-a îndrăginit în hotărîrea mea de a lupta împotriva național-socialismului pentru a-l înfrînge pe care îl aveam la îndemînă, alături de alte persoane care își propuseseră același obiectiv. Ocazia mi-a fost oferită de agresiunea fascistă împotriva Republicii Spaniole.

III. RĂZBOIUL DIN SPANIA

De la știre la „informație”

În legătură cu începuturile războiului din Spania, din iulie 1936, elementele fasciste și naziste au răspîndit continuu un val de minciuni, așa încît ele au fost crezute chiar și acolo unde o astfel de propagandă nu avea șorți de izbîndă.

Cum prejudecățile răspîndite prin această campanie au lăsat mai mult decît urme, e absolut obligatoriu să amintim în cîteva cuvinte care a fost realitatea istorică.

În aprilie 1931, monarhia spaniolă a fost răsturnată. Regele Alphonse al XIII-lea și familia lui au fost rugați să părăsească țara și au părăsit-o sub escortă. Alegerile legislative dăduseră naștere unei majorități republicane indiscutabile. Socialiștii erau în minoritate, iar în parlament aproape că nu mai erau comuniști. În timpul noilor alegeri, din noiembrie 1933, partidele de dreapta au reușit învingătoare. Lerroix, radical de dreapta, l-a succedat în fruntea guvernului pe Manuel Azana, radical de stînga.

La 18 iulie 1936 a izbucnit rebeliunea fascistă în Spania, rebeliune declanșată de generalul Franco. La acea dată, Spania avea din nou un guvern de centru — stînga, prezidat de Manuel Azana. Cabinetul nu cuprindea nici un singur socialist și, cu atît mai puțin, comuniști.

Marșalul, pe lângă populația care a părăsit republika, Madrid s-a năpustit peste cazarmele și arsenalele și s-a lăsat pradă pentru a doua oară de timpuriu. Populația a fost compusă dintr-o bandă de mauri aduse din Maroc de generalul Franco, împotriva Falangei fasciste și a fracțiunilor armatei care trecuseră de partea lui Franco.

Generalul Miaja, apărătorul Madridului, a organizat atît cît bine rezistența față de asalturile adversarului, încît Capitala n-a putut fi cucerită. Atunci a inventat generalul Miaja expresia de „coloană a cincea”, care avea să intre în istorie: el desemna prin aceasta pe inamicul pe care îl avea chiar în orașul respectiv, afară de cele patru armate în drum spre Madrid. Dar intervenția străină din Spania era prevăzută de mult timp, cu mult înainte de insurecția lui Franco. Monarhiștii și partidele de extremă dreaptă nu acceptaseră niciodată abolirea regalității.

La 31 martie 1934, doi oameni politici de dreapta au fost primiți de Mussolini la Roma. E vorba de Goicoechea, președintele Consiliului de Regim, și de un alt mare lider al partidului carlist. Mareșalul Italo Balbo asista și el la convorbire. Mussolini a promis spaniolilor ajutor material și moral. Acesta a fost acordat în termen de două săptămâni. A fost vorba de livrarea imediată a 200 000 de puști, 200 de mitraliere cu munițiile respective, 20 000 de grenade și un milion și jumătate de peseta. În plus, s-a convenit ca acest ajutor „să ia, la momentul oportun, amploarea impusă de împrejurări”. Momentul a venit în toamna anului 1936, cînd s-a procedat la o intervenție directă.

Zadarnic a informat guvernul despre aceste fapte Societatea Națiunilor și Liga Națională. Parisul și Washingtonul au rămas indiferente. Într-adevăr, în acea vreme, Europa era preocupată de problemele economice și de problemele politice interne. În Italia și în Germania, în afară de vocea coristenților lor interni, se auzeau doar vocea

Cu cît poporul se îndădea mai mult în rezistența la împotriva agresiunii străine, cu atît mai mult Hitler și Mussolini făceau să crească numărul lor de trupe și de material de război în Spania.

În cartea sa intitulată „Der Kampf um Spanien” (Lupta pentru Spania), Franz Volkmann scrie:

În zona auzată de război, în Spania, sau în Franța, nu s-a vădit adevăratul datorită eforturilor tuturor părților. Cu toate acestea, întrucît germanii și sovieticii au dat dovadă de o cunoaștere exactă a situației reale, atunci cînd contestă aceste fapte, eroarea de a atribui ajutorului italian o eficacitate și o importanță mai mare decît ajutorului german. Or, eu sînt în măsură să arăt că tocmai acesta din urmă a fost decisiv. În timp ce italienii trimbătau că ei sînt niște eroi și că intervenția lor va „salva” Spania, nemții, mai prudenți și mai practici, au știut să-și ascundă intențiile de a interveni cu armata, însușindu-și practic toate bogățiile naturale din nordul țării.”

Hitler se interesa de bogățiile subolului spaniol: ele au jucat un rol capital în reînarmarea Germaniei în vederea celui de-al doilea război mondial, iar în timpul războiului, pentru reînnoirea acestui armament.

Înainte chiar de atacul deschis, partidul nazist avea puncte de sprijin în toată Spania, mai ales în cercurile conducătoare din economie.

Spania a trebuit să aștepte pînă în 1937 pentru ca U.R.S.S. să se hotărască să-i vîndă material de război în cantități apreciabile și să-i trimită tehnicieni de diverse specialități militare, așa cum trimiteau nemții și italienii lui Franco. Acesta a fost momentul cînd s-a deschis războiul civil în Spania.

În iulie 1937, eu am înființat împreună cu cîțiva prieteni „Societatea Elveția-Spania”, destinată să lămurească opinia publică asupra tuturor acestor evenimente, prin conferințe, filme și presă.

Personal am fost de două ori în Spania, în perioada aceea ca să adun reportaje, o dată pe frontul din Bascoia, iar a doua oară în Valenc. În celora am luat interviuri conduse de reporterii și membrii brigăzii internaționale. Cu ocazia acestor două vizite am întâlnit cu un ofițer rus de informații cu numele de „Carlo”. Prin intermediul acestui ofițer l-am cunoscut la Geneva pe Sandor Rado, șeful serviciului sovietic de informații din Elveția.

La 13 iunie 1937 guvernul Republicii Spania de a doua ori a declarat război Statului Nationalist. Naționalismul din Georgia, în frunte cu generalul de externe al Marii Puteri, Iosif Stalin, a declarat deopotrivă război celor două țări. În perioada următoare, în fruntea forțelor sovietice din Spania au fost trimise două corpuri de armată, unul din 20.000 de oameni și unul din 10.000 de oameni, care au fost trimiși să lupte în fruntea forțelor naționaliste. În Spania au fost trimise două corpuri de armată, unul din 20.000 de oameni și unul din 10.000 de oameni, care au fost trimiși să lupte în fruntea forțelor naționaliste. În Spania au fost trimise două corpuri de armată, unul din 20.000 de oameni și unul din 10.000 de oameni, care au fost trimiși să lupte în fruntea forțelor naționaliste.

În Spania au fost trimise două corpuri de armată, unul din 20.000 de oameni și unul din 10.000 de oameni, care au fost trimiși să lupte în fruntea forțelor naționaliste. În Spania au fost trimise două corpuri de armată, unul din 20.000 de oameni și unul din 10.000 de oameni, care au fost trimiși să lupte în fruntea forțelor naționaliste.

ca soldații trimiși în Spania să nu știe nimic despre destinația și motivele trimiterii lor în țară străină.

Ofensiva de la Guadalajara era destinată să interzică să se izoleze Madridul. Când această acțiune a eșuat Hitler și-a trimis în Spania „Legiunea Condor”, care a jucat un rol decisiv în continuarea operațiilor.

Agresiunea italo-germană împotriva Republicii Spania a avut ca efect în lagul republican, conținerea brigăzii internaționale. În aceste brigăzi s-au arătat mulți de voluntari din toate țările. Într-o brigadă s-a recrutat numărul mare de persoane între emigranții antifașiști italieni, care au avut abilități în luptă. Tesei, ca să aibă un Guvern.

Rundele Pacandri a avut ca rezultat de organizare. Exemplu al lui a fost un număr de sute de oameni din toate țările. Pentru a fi trimiși în Spania au fost trimiși în luptă în fruntea forțelor naționaliste. În Spania au fost trimiși în luptă în fruntea forțelor naționaliste. În Spania au fost trimiși în luptă în fruntea forțelor naționaliste.

În Spania au fost trimiși în luptă în fruntea forțelor naționaliste. În Spania au fost trimiși în luptă în fruntea forțelor naționaliste. În Spania au fost trimiși în luptă în fruntea forțelor naționaliste.

În Spania au fost trimiși în luptă în fruntea forțelor naționaliste. În Spania au fost trimiși în luptă în fruntea forțelor naționaliste. În Spania au fost trimiși în luptă în fruntea forțelor naționaliste.

Văd acum că deopotrivă în viziunea pură a oarecarei alături de el a obligat să se lupte conștient și pe lângă canton de Amenajările național-socialiste împotriva integrității Confederației, și scos în evidență gravitatea acestei lacune.

Prima misfune

— Înainte de orele 5 seara, să-mi aduceți pe cineva ca să poată să îndeplinească această misiune, a adăugat Răbas.

— Bineînțeles că știu, a replicat ambasadorul, așa cum
venția fascistă continuă să nu fie oprită.

— N-ai găsit pe nimeni să plece în Italia ? a întrebat el cu un aer decepționat, când m-a văzut singur.

Prietenul meu s-a făcut roșu de tot la față și m-a muștră :

- Ală, meborat? Ală u, al oare ca fashisti au pus un piet pe capul dv? Dacă va atestază la frontieră, cine vă mai poate scoate din minile lor?

— Dacă în primele 48 de ore de la plecarea mea n-ai vești de la mine îmi am putea declara că se găsește mortul și că să acuzi arestarea în Italia a unui elvețian inofensiv!

Pașaportul nu-mi era de loc pus la punct: în loc de
negustor e mai puțin bătuț la ochi ca un ziarist.

Munca de agent secret implică o bună doză de noroc și
și eu am avut o dovadă surprinzătoare. După ce m-am instalat

la hotelul „Anglia” și, după ce m-am odihnit trei ore, m-am dus în port să-mi încep ancheta. Am avut neplăcuta surpriză să constat că toate întrebările erau puse de cîte doi mîndra, un soldat al miliției fasciste și un carabinieri.

[illegible]

— Se volete (dacă vreți), a răspuns el fără comentarii.

[illegible][illegible]

vreodată, numeroase detalii asupra încărcăturii care mă interesea. La orele 5, sirenele au anunțat sfârșitul lucrului. Am părăsit portul, am intrat în primul bar care mi-a ieșit în drum, am comandat ceva și am luat, sub formă unor câteva mici scrisoare, note care să-mi permită să revizuiți principalele observații.

Atunci am avut o a doua surpriza. O femeie costuta de
mămar sa a avut lungi tane si a cerandut o cafea pe care
am platit-o eu. Femeia mi-a spus ca ea nu stia sa scrie
numele ei si nu a putut sa...

Pagi apestu e un ziar de la Anghera, unde se publica
libertate, pentru ca este pentru ca este la capătul
a te l e pe care, de curând un CL a fost (CL ca u
facută între cele două litere era „semnătura” nașcării antifas-
ciste „Giustizia e Libertà”)

Stupefiat, mi-am scos portofelul ca să-i dovedesc tinereț

[illegible]

politica măsurilor luate de duce, care își permisesese spunea și să trimita trupe regulate în Spania fără năcar să mai fi avizate de a căsătorii sale militare de care depindeau

Eu n-am să permit să facă și cu mine la fel. A adunat gata și am să plec până la Roma să raportez această situație.

Cu fiecare frază ce spunea, eu aflam mereu mai multe lucruri despre aceste transporturi și când am ajuns în zădărnici la Roma, nu mi-a mai rămas altceva de făcut decât să clarific ceea ce auzisem și să-mi notez câteva fapte.

În portul Neapole, un șofer de taxi palavragiu, care mi-a pus să-mi țină un discurs asupra lui Mussolini și a intervenției italiene în Spania mi-a atras atenția asupra portului Po

care este cel mai mare depozit al armatei de transport militar de transport, gata să ridice ancora a doua zi.

Eu am rămas în căutare până la sfârșitul anului 1937. În luna mai 1937, ministrul spaniol de externe a com

unicat ambasadei sale din Berna că un negustor din Susak (de frontieră iugoslav, aproape de Fiume), care întreținea

Un oarecare Nicola

În luna mai 1937, ministrul spaniol de externe a comunicat ambasadei sale din Berna că un negustor din Susak (de frontieră iugoslav, aproape de Fiume), care întreținea

gatu iugoslav cu Republ. a Spaniei ceruse să i se trimită un mesager ca să discute cu faclă cu prietenii Abgones. În Fiume Ribas a căzut asupra mea.

Cum eu nu puteam să o iau pe itinearul cel mai rapid ca să trece prin Italia m-am dus în Iugoslavia prin Austria și am ajuns la Susak într-o dimineață. La a sa mulțumire mi-a dat datele exacte a sosirii mele. Fabra Ribas îl prevenise pe acest om, căruia i se spunea Nicola.

El m-a dus la un hotel în Susak, unde am rămas de vreo patruzeci de ani, care m-a fixat cu un suris puțin

— Sinteți dl. Pünter și veniți de la Berna, nu-l așa?

Exact.

— Eu sunt Nicola, Ambasadorul Fiume și Polă.

El m-a dus la un hotel în Susak, unde am rămas de vreo patruzeci de ani, care m-a fixat cu un suris puțin

Și eu am rămas în căutare până la sfârșitul anului 1937. În luna mai 1937, ministrul spaniol de externe a com

unicat ambasadei sale din Berna că un negustor din Susak (de frontieră iugoslav, aproape de Fiume), care întreținea

gatu iugoslav cu Republ. a Spaniei ceruse să i se trimită un mesager ca să discute cu faclă cu prietenii Abgones. În Fiume Ribas a căzut asupra mea.

Cum eu nu puteam să o iau pe itinearul cel mai rapid ca să trece prin Italia m-am dus în Iugoslavia prin Austria și am ajuns la Susak într-o dimineață. La a sa mulțumire mi-a dat datele exacte a sosirii mele. Fabra Ribas îl prevenise pe acest om, căruia i se spunea Nicola.

El m-a dus la un hotel în Susak, unde am rămas de vreo patruzeci de ani, care m-a fixat cu un suris puțin

Am convenit să pregătăm asupra unui cod simplu care avea să-i servească la înmănuirea mesajelor sale. Iată cum urma să procedăm: aveam înlocuite cîte un exemplar dintr-o grilă cu aceleași găuri; grila era pusă pe un pătrat de hirtie, se scria mesajul în așa fel ca în fiecare gaură să fie cite o literă, apoi se continea așa de presă din lăta lateral. După aceea hirtia era desprinsă și literaturile erau împieșcate cu litere luate la întâmplare. Într-o zi am avut de-a face cu un patrat plin de litere care nu putea fi deslușat decît punînd pe ea grila noastră.

În timp ce noi cinam într-un restaurant din port, Nicola mi-a prezentat una din cunoștințele sale. Omul s-a recomandat profesor de franceză la Susak și s-a arătat foarte curios de știu ce m-a adus acolo, ce făceam în restul timpului, dacă intenționam să rămîn mult timp acolo etc. Eram din ce în ce mai convins că aveam de-a face cu un agent din Biroul II francez. De altfel, Susak era o localitate unde acționau serviciile de informații ale tuturor țărilor.

Un an mai tîrziu guvernul din Belgrad l-a trimis pe Nicola ca atașat la Ambasada Iugoslaviei din Berna. După izbucnirea războiului a plecat în America de Sud. Pînă la venirea lui la Berna, el ne-a comunicat informații extrem de prețioase. Și-a ținut cuvîntul. Efectiv, nu s-a întimplat nimic decît pentru noi pe mările Adriatice, fără ca el să nu ne înștiințeze imediat.

Conferința de la Nyon

Cînd, după războiul civil, Franco și aliații lui au constatat că erau departe de a fi nimicît Republica și că rezistența, dimpotrivă, se dezvoltă, au adoptat o nouă tactică. Ei au luat măsuri să înlăture tot ce li s-a dat de republicani și să împiedice transportul pe mare al bombardeatoarelor și al materialelor

de război cumpărate de guvernul republican din Spania. Această acțiune a constituit începutul războiului pe mare și al blocadei.

În interval de o lună (de la 29 iulie la 2 septembrie 1937), 23 de nave de comerț dintre care 10 navigînd sub pavilion spaniol au fost atacate în Mediterană, avariate grav sau chiar scufundate de către navele de război italiene și germane.

Uneori, în aceste atacuri, se venea și cu avioanele lor respective.

Dintre cele 11 nave care au fost atacate în interval de o lună, 2 s-au scuturat, 3 au fost scufundate, iar cele 6 rămase au fost atacate la sfîrșitul lunii septembrie.

În aceste atacuri, se adunau cît mai multe amănunte posibile despre noile metode de atac. Guvernul spaniol a trimis aceste informații la Societatea Națiunilor, ca să-i servească ca documentare în intervențiile sale pe lângă Societatea Națiunilor. Membrii grupului Rocco care lucrau în porturile italiene ne-au furnizat uneori informații extrem de prețioase referitoare la navele de război italiene care luau parte la acțiuni de piraterie.

La 21 august 1937, guvernul spaniol a adresat o nouă notă Societății Națiunilor, protestînd vehement atât împotriva blocadei exercitate de rebeli și aliații lor cît și împotriva pirateriei. În notă el mai cerea ca această problemă să fie adusă în fața Consiliului organizației.

După ce relata despre numeroasele atacuri comise împotriva navelor civile spaniole sau a altor nave, nota conchidea cu următoarele:

„Atenția opiniei publice asupra riscurilor pe care le comportă pentru pacea Europei, intervenția străină pe pămîntul nostru. După ce a apărut în interiorul Spaniei, amenințarea războiului

lui mondial s-a întins pînă în cele mai îndepărtate regiuni ale
tuturii mediteraneene. Această situație face ca poporul spaniol
să se simtă dator să facă cunoscută lumii protestul lui indignat
impotriva nașterii cîmărilor a agresorilor săi.

Cu toate acestea, blocada continua. Pentru ca multor marci de marfă belgiene să se potolasea să se piarda iubirea a fost nevoie ca în stomalet italian să lanseze la 31 august 1917, ca mijloc de presedinte, guvernatorului englez Havalik (cei drept fata sa este) Prințul din Anglia și Franța în couda marci, fostul mare conducător al faza de Spania adoptaseră o politica de neutralitate, pe care la conducătorii fascisti era o acce-

[illegible]

Este al pământului ambele subnari care se dădă
 a douăzeci și cinci plămne cu toate acestea și cu
 toate acestea ambele subnari neînțelese (A
 faptul că ambele ambele de a ambele. Pământul
 ambele ambele neînțelese.

Land exports: London, Paris, and other cities of
France and other states, as well as the
Port of Spain.

[illegible]

À ce point, l'œuvre s'élargit. Au lieu de passer, comme
c'était l'usage, d'un auteur à l'autre, et s'achever, une ou deux
fois, dans le volume de La Fontaine, elle se prolonge, et

1. 2) Ministerele de Externe ale Franței și Angliei

afiat că guvernul francez a Frontului popular avea să propună Londrei convocarea de urgență a unei conferințe a puterilor mediteraniene. În aceeași zi guvernul sovietic a adresat un protest vehement Romei în legătură cu torpilarea în dreptul Algerului a cargoului Timirazev care transporta materiale de război destinat republicanilor spanioli.

La 5 septembrie 1937, Parisul și Londra au adresat guvernului din Roma, Moscova, Berlinului, Sfele, Trianon, Anvers, Atena, Belgradului, Bucarestului și capitalei Egiptului o invitație de participare la o conferință mediteraneană, cuprindând statele riverane ale Mării Negre.

Local rean una era propus Neon. La 7 septembrie Consiliul federal s-a dat acordul și a mulțumit pentru onoarea de a se afla în fața lui Ezeran.

Center nău a avut loc la 10 și 11 septembrie 1967 în sala
conferințelor N.Y.U.

[illegible]

For the case $\lambda = 0$, the problem is solved by a constant solution $u(x, y) = 0$. For $\lambda \neq 0$, we seek a solution in the form of a power series in λ . Let $u(x, y) = \sum_{n=0}^{\infty} u_n(x, y) \lambda^n$. Substituting this into the equation and equating coefficients of like powers of λ , we obtain a sequence of equations for u_n . The first equation is $\Delta u_0 = 0$, which has the solution $u_0(x, y) = 0$ (since u_0 must satisfy the boundary conditions). The second equation is $\Delta u_1 = -u_0$, which also has the solution $u_1(x, y) = 0$. In general, $u_n(x, y) = 0$ for all n . Therefore, the solution is $u(x, y) = 0$.

It is a well known fact that the probability of a
person being infected by a virus is directly proportional to the
number of people with whom they come in contact. In a
community of 1000 people, if 100 people are infected,
then the probability of a person being infected is 10%.

ne vor trece în sarcina Italiei, în condițiile precizate. Dacă

Italia refuză executarea hotărârilor conferinței în ce privește această parte a Mediteranei va reveni tot flotelor britanice și franceze.

Nu mai era vorba aici de limbajul lui Neville Chamberlain pentru că el nu era încă la putere. Într-o scrisoare adresată la 17 ianuarie 1939 la Londra, guvernul britanic și guvernul francez au declarat că ei nu erau în măsură să garanteze securitatea navigației internaționale. După reținerile sale inițiale, Mussolini a semnat convenția cu zece zile întârziere, ca să evite ca anglo-francezii să-și extindă controlul pînă în Marea Tireniană.

Dacă Londra și Parisul ar fi rămas la linia dură începută și ar fi extins-o în întreaga lor politică față de Germania și Italia, poate că al doilea război mondial ar fi putut fi evitat.

Dar ajutorul occidental continua să fie refuzat Republicii Spania. Într-o scrisoare adresată la 15 ianuarie 1939 la Paris, guvernul francez și guvernul britanic au declarat că ei nu erau în măsură să furnizeze armament și muniții. În tot acest timp, guvernul francez și guvernul britanic au primit și transmise lui Fabra Ribas informații despre activitatea armatei republicane. Într-o scrisoare adresată la 15 ianuarie 1939 la Paris, guvernul francez și guvernul britanic au declarat că ei nu erau în măsură să furnizeze armament și muniții. În tot acest timp, guvernul francez și guvernul britanic au primit și transmise lui Fabra Ribas informații despre activitatea armatei republicane.

Într-o scrisoare adresată la 15 ianuarie 1939 la Paris, guvernul francez și guvernul britanic au declarat că ei nu erau în măsură să furnizeze armament și muniții. În tot acest timp, guvernul francez și guvernul britanic au primit și transmise lui Fabra Ribas informații despre activitatea armatei republicane.

În ianuarie 1939 a început ultima mare bătălie pe pământul Cataloniei. Republicanii s-au batut ca niște eroi. Ofensiva fascistă a putut fi oprită pentru un moment stăvilită. În acest sens, un ziar italian: "Popolo d'Italia" scria:

În această opusă în fiecare zi o rezistență mereu mai îndrăzneață. Trupele republicane au fost cu totul zdrobite de ofensiva fascistă.

Tatagena a căzut la 15 ianuarie, la 24 Barcelona a fost ocupată, iar la 11 februarie Franco a putut să-și consolideze stăpînirea asupra Cataloniei.

Totuși, generalul Miaja rezista încă în Madrid și centrul țării cu aproape o jumătate de milion de soldați. Resturile armatei republicane din Catalonia au trecut în Franța și au fost internate aici. Ele erau însoțite de un val de 80 000 de refugiați civili, aproape în întregime femei și copii.

Încă de la 14 martie 1939, Consiliul federal a anunțat oficial că el nu va interveni în războiul civil spaniol. Într-o scrisoare adresată la 14 martie 1939 la Paris, guvernul francez și guvernul britanic au declarat că ei nu erau în măsură să furnizeze armament și muniții. În tot acest timp, guvernul francez și guvernul britanic au primit și transmise lui Fabra Ribas informații despre activitatea armatei republicane.

Într-o scrisoare adresată la 14 martie 1939 la Paris, guvernul francez și guvernul britanic au declarat că ei nu erau în măsură să furnizeze armament și muniții. În tot acest timp, guvernul francez și guvernul britanic au primit și transmise lui Fabra Ribas informații despre activitatea armatei republicane.

Despre buna folosire a valizei diplomatice

În cursul bătăliei de la Guadalajara, unde republicanii au respins cu atât mai multă abilitate și curaj, cu cât erau mai puțini, și s'au dat în luptă cu o armată de prizonieri. Republicanii nu numai că le-au dat voie prizonierilor să scrie fanatilor lor, dar i-au încurajat să spuna tot adevărul despre modul în care ei trăiesc în aceste condiții de viață în Spania. Repede însă au fost scoase din circulație toate scrisorile deșarte pe drum. A fost scrisori ale prizonierilor, expediate din Spania și scrise de o mână neîndeminică, erau ușor recunoscute de cenzura fascistă. Cenzura a început să se gândească la o intervenție italiană în Spania, ca mijloc de prizonierii să scrie unde și cum vor.

Într-o zi, un agent italian a venit să se așeze în fața ambasadei și să scrie pe o foaie de prizonierii spaniei. Agentul a fost reținut și pus în libertate. După ce a fost eliberat, el a scris din nou pe o foaie de prizonierii spaniei. Agentul a fost reținut și pus în libertate. După ce a fost eliberat, el a scris din nou pe o foaie de prizonierii spaniei. Agentul a fost reținut și pus în libertate. După ce a fost eliberat, el a scris din nou pe o foaie de prizonierii spaniei.

Trimiteti răspunsul de la ambasada din Berna. Acolo, în fața lui, el a scris din nou pe o foaie de prizonierii spaniei. Agentul a fost reținut și pus în libertate. După ce a fost eliberat, el a scris din nou pe o foaie de prizonierii spaniei. Agentul a fost reținut și pus în libertate. După ce a fost eliberat, el a scris din nou pe o foaie de prizonierii spaniei.

Afacerea Bernabé Toca

În primăvara a lui 1937, secretarul legăției, Bernabé Toca, a plecat la Ambasada Republicii Spania din Berna a făcut oficial în serviciul lui Franco și a devenit reprezentantul său în Elveția.

În ceea ce privește, Consiliul federal a adoptat o hotărâre care oficial nu a fost niciodată prezentată, ca o hotărâre la prezența de pacea presă. Secretarul reprezentantului lui Franco a fost privit de departe de la guvernul lui 1937 și a fost scutit de toate serviciile. Secretarul din Berna, Reprezentantul del Fronte Popular, Franco, și la elvețieni. El a scris din nou pe o foaie de prizonierii spaniei. Agentul a fost reținut și pus în libertate. După ce a fost eliberat, el a scris din nou pe o foaie de prizonierii spaniei.

În fața lui, el a scris din nou pe o foaie de prizonierii spaniei. Agentul a fost reținut și pus în libertate. După ce a fost eliberat, el a scris din nou pe o foaie de prizonierii spaniei. Agentul a fost reținut și pus în libertate. După ce a fost eliberat, el a scris din nou pe o foaie de prizonierii spaniei.

Trimiteti răspunsul de la ambasada din Berna. Acolo, în fața lui, el a scris din nou pe o foaie de prizonierii spaniei. Agentul a fost reținut și pus în libertate. După ce a fost eliberat, el a scris din nou pe o foaie de prizonierii spaniei. Agentul a fost reținut și pus în libertate. După ce a fost eliberat, el a scris din nou pe o foaie de prizonierii spaniei.

rația elvețiană. Presa s-a lăsat ecoul acestor sentimente și subliniază importanța acestui eveniment politic".

Dar iată că o parte a presei a protestat. La 4 august, **„Fără să facă precizări, Palatul federal a publicat un comunicat oficial în care se spunea :**

În seara 12 iulie a fost citit un raport al Consiliului federal în care se referă la relațiile dintre Elveția și guvernul generalului Franco. Consiliul federal a luat cunoștință de acest raport și l-a aprobat.

Această informație nu lămurea poziția adoptată de Consiliul federal. Activitatea lui Toca devenea de acum mai clară. La 24 iulie 1937, el a adresat tinerilor spanioli din Elveția următoarea scrisoare :

Domnilor, contingentul 1938, din care faceți și dv. parte, a fost chemat sub drapel în virtutea ordinelor apărute în Buletinul oficial. Vă atrag atenția asupra faptului că dacă nu vi prezentați autorității militare competente, o să suportați consecințele. Dumnezeu să vă aibă în pază.

[illegible]

nam era de la sus el a totu paja la impedita cu stema lui
Francu si a luateo :). Operatiua nea dnat nam mult de d ai
manate La urele opt in loc de mura depe am adus ar ba
aduralul legam a Sporei p utina tura ka a Ritas stema
lui Francu

Poporul nostru a aplaudat reuşita loviturii noastre. Presa
ne-a făcut la fel. Cătrele care-l susţineau pe Franco tunau şi
fuzau. Într-o zi, după ce P. U. R. a ocupat Barcelona, un
grup de oameni s-au adunat în Plaza de Catalunya. Ei au
scuturat din piepturi steagurile şi au cântat cântecul
naţional. Într-o zi, după ce P. U. R. a ocupat Barcelona, un
grup de oameni s-au adunat în Plaza de Catalunya. Ei au
scuturat din piepturi steagurile şi au cântat cântecul
naţional. Într-o zi, după ce P. U. R. a ocupat Barcelona, un
grup de oameni s-au adunat în Plaza de Catalunya. Ei au
scuturat din piepturi steagurile şi au cântat cântecul
naţional.

Goring și Goebbels organizează un „atac aerian”

E vorba de afacere absolut serioasă, nimeni nu trebuie să mai aibă îndrăzneala să se joace în afara de cei inițialiți. Pune! Despre ce este vorba?

La 7 septembrie 1934 vine Partidul național-socialist și va avea o sesiune anuală la Nürnberg. Asta e un moment foarte important de lucru și de cea mai bună ocazie. Într-o zi din 1934 pe Tribune ca guvernul spaniol să plătească pentru organizarea unei sesiuni de lucru. În ziua de 7 septembrie va plăti să zădărniciască o sesiune de lucru și să plătească pentru organizarea unei sesiuni de lucru. În ziua de 7 septembrie va plăti să zădărniciască o sesiune de lucru și să plătească pentru organizarea unei sesiuni de lucru.

În ziua de 7 septembrie va plăti să zădărniciască o sesiune de lucru și să plătească pentru organizarea unei sesiuni de lucru. În ziua de 7 septembrie va plăti să zădărniciască o sesiune de lucru și să plătească pentru organizarea unei sesiuni de lucru. În ziua de 7 septembrie va plăti să zădărniciască o sesiune de lucru și să plătească pentru organizarea unei sesiuni de lucru.

În ziua de 7 septembrie va plăti să zădărniciască o sesiune de lucru și să plătească pentru organizarea unei sesiuni de lucru. În ziua de 7 septembrie va plăti să zădărniciască o sesiune de lucru și să plătească pentru organizarea unei sesiuni de lucru. În ziua de 7 septembrie va plăti să zădărniciască o sesiune de lucru și să plătească pentru organizarea unei sesiuni de lucru.

În ziua de 7 septembrie va plăti să zădărniciască o sesiune de lucru și să plătească pentru organizarea unei sesiuni de lucru. În ziua de 7 septembrie va plăti să zădărniciască o sesiune de lucru și să plătească pentru organizarea unei sesiuni de lucru. În ziua de 7 septembrie va plăti să zădărniciască o sesiune de lucru și să plătească pentru organizarea unei sesiuni de lucru.

înd să fie cautat și prietenul său Krage, care se află la hotel City.

— De acord, mi-a răspuns el.

Totul a mers ca pe roate până să se întâmple ceva. A doua zi dimineața am chemat pe Krage și am întrebat ce rezultate de la interogatori.

Într-o zi pe care nu o pot aminti exact, după Amos, de dimineața la ora 10 am mers la naș. În ziua aceea va spune că a descoperit că fiica pe care o căuta se numea Zandra și nu părea să fie în viață. În ziua de a doua de aceste lucruri, fiica a fost găsită în interiorul țării.

Am promis că în Amos, după ce am mers la naș, am rămas în țară pentru a mă ocupa de lucrurile care erau de domeniul interioar. Într-o zi pe care nu o pot aminti exact, după Amos, de dimineața la ora 10 am mers la naș. În ziua aceea va spune că a descoperit că fiica pe care o căuta se numea Zandra și nu părea să fie în viață. În ziua de a doua de aceste lucruri, fiica a fost găsită în interiorul țării.

Într-o zi pe care nu o pot aminti exact, după Amos, de dimineața la ora 10 am mers la naș. În ziua aceea va spune că a descoperit că fiica pe care o căuta se numea Zandra și nu părea să fie în viață. În ziua de a doua de aceste lucruri, fiica a fost găsită în interiorul țării.

Al doilea război mondial e aproape

Într-o zi pe care nu o pot aminti exact, după Amos, de dimineața la ora 10 am mers la naș. În ziua aceea va spune că a descoperit că fiica pe care o căuta se numea Zandra și nu părea să fie în viață. În ziua de a doua de aceste lucruri, fiica a fost găsită în interiorul țării.

În anul 1937, Germania a început să facă cumpărături de fier și cupru în România și în Ungaria.

În anul 1938, guvernul Reichului a început să cumpere de materii pentru fabricarea de bomblete și de proiectile. În același timp, se luau măsuri pentru vederea raționalizării uzinelor de armament și se împiedica investirea capitalului în alte sectoare.

Pentru a se asigura de aprovizionarea cu materii prime, Germania a intrprins diverse negocieri și a semnat mai multe acorduri, ca cel încheiat în vara anului 1938 cu guvernul iugoslav prezidat de Stojadinovic, în legătură cu livrarea de cupru din minele din Bor, unde francezii dețineau majoritatea acțiunilor.

Prin intermediul generalului Nedice, prietenul din guvernul de la Belgrad al lui Herman Goring, Germania s-a asigurat și cu producția iugoslavă de antimoniu.

Pentru serviciile aduse, după ocuparea Iugoslaviei, Nedice a fost recompensat cu plasarea lui în fruntea „guvernului quisling” din Serbia.

În același timp, Germania a negociat cu Sofia un acord pentru cumpărarea minelor de fier și de plumb din Bulgaria.

În iulie 1938 au avut loc pregătiri care aveau să permită angajarea femeilor atât în uzinele de armament cât și în apărarea antiaeriană. În aceea perioadă, în industria de armament era nevoie de 2.000 de femei. În același timp, se făcea formarea

De la uzinele „Junker” ne-a parvenit în octombrie 1938 un raport în care se arăta că în Germania erau 1.000 de femei angajate în uzinele de armament. În luna octombrie 1939 s-a făcut sondaje și la Bangkok. Se urmărea să se obțină ca la

de color și de calitate să cedeze biroul, ca ele să fie făcute direct în Germania. Guvernul german a dat o primărie pentru ca să se facă o țară de primărie pentru Germania.

Generalul Franco a obținut un credit de 25 de milioane de mărci pentru mărirea minelor spaniole de fier și cupru, cu condiția ca Spania să înceteze livrarea acestor metale către Anglia.

Dacă am mai fi avut încă îndoieli în ce privește intențiile conducătorilor nazisti, ele ar fi dispărut cind, în luna august a aceluiași an 1938, noi am aflat că generalul von Brauns, șeful armatei germane, a spus că munițiile de muniții, după el, erau insuficiente, mai era nevoie de muniții diferite. Guvernul a luat atunci măsuri urgente pentru lichidarea acestei lacune.

În acest sens, a fost numit un inspector general al armatei. Imediat după înfringerea Republicii Spaniole de către Hitler și Mussolini, evenimentele s-au precipitat. La 15 martie 1939, trupele germane au ocupat Cehoslovacia. În ziua aceea, ambasadorul Lacroix, reprezentantul Franței la Praga, i-a comunicat lui Georges Bonnet, ministrul de externe, următoarele:

„Am aflat prin colegul meu englez că Hitler și von Ribbentrop (ambasadorul german la Berlin) că la cea mai mică rezistență trupele germane se vor deda la represalii dintre cele mai groaznice”.

Începînd de la acea dată au înțeles pînă și Parisul și Londra ce avea să se întimplă. Robert Coulondre, ambasadorul Franței la Berlin scria la 16 martie 1939, adresîndu-se Ministerului de Externe:

lipsite de fundament, conform unei anchete personale primite de la "serviciile autorizate".

La Londra, epoca aceea, atmosfera se schimba radical, chiar și în mediile care până atunci îl considerau pe Hitler ca un interlocutor demn de încredere și care subscriseseră la acordul de non-agresiune din 23 septembrie 1939 dintre Germania și Uniunea Sovietică. Într-o zi din luna Iulie (Rusia fiind încă neînvolantă în război) la Reichenau, acordul călășea acum înainte în picioare. Lumea se putea aștepta de acum înainte la alte lovituri din partea naziștilor. În iulie 1939 se ve-

La 1 iulie 1939, ministrul francez de externe, Georges Bonnet, a remis ambasadorului Germaniei la Paris o notă verbală în care insista asupra atitudinii fără echivoc a Franței și a întregii sale solidarități cu Polonia în cazul unui atac german.

În megalomania sa, Hitler a îndepărtat avertismentele Franței făcând un gest disprețuitor cu mâna.

Pentru lui Hitler s-a oferit de mai multe ori în
august 1939, când Japonia a aderat la „Pactul de Oțel”. Co-
vorbirile preliminare fuseseră duse la Cernobbio, pe lacul M-
giore de către ambasadorul japonez la Berlin Oshima.
Într-o scrisoare adresată lui Arita, unul din boctele de
la Tokyo, se arăta că Japonia nu avea să se alieze cu
Germania și Italia împotriva Marii Britanii și Franței.
Totuși, în momentul în care Hitler însuși stătea pentru o primă o-
ară la Berlin, Japonia era încă în discuție. Într-un raport
de zile 7 și 8 septembrie, ministrul japonez al Afacerilor Externe
arată că Japonia nu este dispusă să se alieze cu Germania și Italia
împotriva Marii Britanii și Franței.

Înca de la 16 decembrie 1916 reprezentanții Franței la
Sofia ministrul Rističharov și aliați Georges Fauriol, ambas
nii de externe în ambele țări, convorbesc cu un șef de misiune
bulgar.

[illegible]

La 4ta línea 1447 es la suma de los valores de Δ en el intervalo Δt de la 3ra línea. La 4ta línea 1448 es la suma de los valores de Δ en el intervalo Δt de la 4ta línea.

„Presă germană nu dă nici o informație asupra negocierilor comerciale germano-sovietice”. Majoritatea economiștilor din Hamburg, în general bine informate, consideră că dacă guvernul sovietic va fi gata să semneze cu Reichul un pact de neagresiune pe o perioadă de cinci ani”.

La 18 august 1939, Coulondre a revenit la cererile lui

Când serviciul nostru de informații olera de prea mult timp, exemplul unei concepții înguste a unei tendințe spionajului era de neexplicat. În anul 1930—1935 acest serviciu cuprindea esențialmente un ofițer „șeful S R.-ului”, care trebuia să aibă un personal și un șef de cancelarie. Șeful era acaparat de obligațiile curente reprezentative sau de muncă zilnică a biroului. În plus, participând la cursuri de stat major general, el era reținut, timp de mai multe luni, departe de serviciu. Abia în 1936, noul șef al acestui serviciu a obținut, fără greutate, și datorită sprijinului șefului Statului major general — nou și el — o parte din personalul și creditele necesare pentru a pune pe picioare un S R. demn de acest nume. Este meritul locotenent-colonelului Masson că a creat, într-un timp foarte scurt, organismul care ne-a permis să obținem, unori la timpul potrivit, informații prețioase. S R.-ul, prin definiție, implică activități de lungă durată și continuitate. Dacă n-avem decât o singură idee, trebuie să văzăm și să adaptăm față de schimbările situației externe, nici personalul și nici mijloacele lui de cercetare nu pot fi improvizate. Nu este suficient „să încorporezi” în S R., pentru o anumită perioadă, cum își imaginează unii de la noi, cutare ofițer de stat major general sau nu, instructor sau nu, „colaborator tehnic” sau nu. Trebuie identificați care sînt în rândurile noastre — acest lucru nu este totdeauna ușor — ofițerii cu aptitudini pentru S R. ce pot fi încadrați la acest serviciu, fie permanent, dacă este vorba de instructori sau de „colaboratori tehnici” ai statului de stat major general, fie pentru anumite perioade de timp, este vorba de ofițeri de trupă. În fața acestor cerințe — indiferent de vîrstă, de origine sau de ordin administrativ — trebuie să dispară. Numai cei care pot să lucreze în condiții de pace și dotată brusc cu de toate în caz de mobilizare, dar o „școală” de informații.

Am văzut rolul pe care S R. al lui Jaurès l-a jucat timp de mai mult de opt luni în păstrarea trează a vîlurilor terroare, care au izbucnit în unele momente (ca cele din 1943) în lăcomia noastră, pe baza pe apăsările sale, când datu-lu-nu s-a putut face fără prețioase de personal și de bani. Această lecție are o valoare constantă în orice epocă. Fie în timp de pace, fie în timp de război, amenințate — noi putem, datorită unui serviciu de informații bine alcătuit să realizăm lucruri imposibile. Informațiile bazează S R.-ul nu poate fi decât o parte dintr-un sistem de credite, și înainte poate de orice altceva. De aceea insist asupra acestui punct: la nivelul statului major al armatei noi nu mai avem dreptul să dăm înapoi în fața nici unui sacrificiu pentru a descoperi, atrage și încadra persoanele cele mai capabile”.

Adaug la aceste afirmații și ceea ce declara colonelul care comanda corpul Huber, în raportul său cu privire la serviciul activ:

„Serviciul de informații și-a îndeplinit în bune condițiuni misiunea în cursul anilor critici din 1939—1945. Îmi permit să scot în evidență acest lucru, căci el a făcut obiectul unor critici nejustificate

Eforturile care se vor face (în vederea formării agenților sau) nu vor fi niciodată zadarnice, iar cheltuielile sînt în afară de orice comparație dacă ne gîndim la cele inerente oricărei crize datorate unui eșec în domeniul informațiilor

Rezultatele importante obținute de serviciul de informații... demonstrează că el a cules un număr impresionant de informații și că a apreciat just evoluția principalelor evenimente”.

Același raport analizează în amănunțime rezultatele contra-spionajului elvețian, în special cele ale serviciilor sale tehnice.

„Serviciile tehnice ale armatei au adus mari contribuții la cauza luptei împotriva spionajului, mai ales în domeniul cer-

ceta nu pândesc să afle că născuși se se ca cernelului sam-
fata și desoperarea posibilităților enigmatice clandestine

Desecpura cernelului și secrete întrebunțate succesiv de
seva și de cernelul germane se datorează laboratorului ar-
ta. Te au se de cernelul și rezultatele remarcabile obținute r
de cernelul germane scuse de mână sau de masina r
de cernelul germane canafite au fite ori a celor scrise pe
indese cernelul

Laboratorul a luat, de asemenea, parte activă la instrui-
agentilor S.C.E. *, ajutându-i să se orienteze în cercetările la
Inansar L. cernelul la sa la mână de cernelul a fost impo-
lanta cernelul cernelul decisiv. Lupta laboratorului cernelul
cernelul cernelul cernelul cernelul cernelul cernelul cernelul
cernelul cernelul cernelul cernelul cernelul cernelul cernelul
cernelul cernelul cernelul cernelul cernelul cernelul cernelul

„Biroul H”

La cernelul cernelul cernelul cernelul cernelul cernelul cernelul
cernelul cernelul cernelul cernelul cernelul cernelul cernelul
cernelul cernelul cernelul cernelul cernelul cernelul cernelul
cernelul cernelul cernelul cernelul cernelul cernelul cernelul
cernelul cernelul cernelul cernelul cernelul cernelul cernelul
cernelul cernelul cernelul cernelul cernelul cernelul cernelul
cernelul cernelul cernelul cernelul cernelul cernelul cernelul

In cernelul cernelul cernelul cernelul cernelul cernelul cernelul
cernelul cernelul cernelul cernelul cernelul cernelul cernelul
cernelul cernelul cernelul cernelul cernelul cernelul cernelul
cernelul cernelul cernelul cernelul cernelul cernelul cernelul
cernelul cernelul cernelul cernelul cernelul cernelul cernelul
cernelul cernelul cernelul cernelul cernelul cernelul cernelul
cernelul cernelul cernelul cernelul cernelul cernelul cernelul
cernelul cernelul cernelul cernelul cernelul cernelul cernelul
cernelul cernelul cernelul cernelul cernelul cernelul cernelul
cernelul cernelul cernelul cernelul cernelul cernelul cernelul

* Biroul de contraspionaj.

cern. In momentul declarării războiului, cernelul cernelul cernelul
constituse al serviciu de informații extren cernelul cernelul cernelul
la pândă dispozitia armatei. Acest cernelul cernelul cernelul
de securitate a statului născuși al armatei cernelul cernelul cernelul
cernelul cernelul cernelul cernelul cernelul cernelul cernelul
cernelul cernelul cernelul cernelul cernelul cernelul cernelul
cernelul cernelul cernelul cernelul cernelul cernelul cernelul
cernelul cernelul cernelul cernelul cernelul cernelul cernelul
cernelul cernelul cernelul cernelul cernelul cernelul cernelul
cernelul cernelul cernelul cernelul cernelul cernelul cernelul
cernelul cernelul cernelul cernelul cernelul cernelul cernelul

Rudolf Roessler, maestrul spion

De la cernelul cernelul cernelul cernelul cernelul cernelul cernelul
cernelul cernelul cernelul cernelul cernelul cernelul cernelul
cernelul cernelul cernelul cernelul cernelul cernelul cernelul
cernelul cernelul cernelul cernelul cernelul cernelul cernelul
cernelul cernelul cernelul cernelul cernelul cernelul cernelul
cernelul cernelul cernelul cernelul cernelul cernelul cernelul
cernelul cernelul cernelul cernelul cernelul cernelul cernelul
cernelul cernelul cernelul cernelul cernelul cernelul cernelul
cernelul cernelul cernelul cernelul cernelul cernelul cernelul
cernelul cernelul cernelul cernelul cernelul cernelul cernelul

Fiu al unui funcționar bavarez, Rudolf Roessler s-a nă-
scut în 1897 la Kaufbeuren. La sfârșitul războiului din 1914—
1918 cernelul cernelul cernelul cernelul cernelul cernelul cernelul
cernelul cernelul cernelul cernelul cernelul cernelul cernelul
cernelul cernelul cernelul cernelul cernelul cernelul cernelul
cernelul cernelul cernelul cernelul cernelul cernelul cernelul
cernelul cernelul cernelul cernelul cernelul cernelul cernelul
cernelul cernelul cernelul cernelul cernelul cernelul cernelul
cernelul cernelul cernelul cernelul cernelul cernelul cernelul

Cum de a devenit un astfel de om agent de informații mi-
a declarat la 15 mai 1966 televiziunii din Zurich, că
Roessler este o mare „enigmă psihologică”.

Xaver Schnieper a făcut cunoscintă cu Rudolf Roessler la
in cernelul cernelul cernelul cernelul cernelul cernelul cernelul

¹ De la numele german al munte
² Rigi se află în fața lui Pilatus

deja în adversul fanata al teinului Schmeper a reușit să determine pe Roessler să părăsească Germania și să se instaleze în Elveția, pentru a lupta de acolo împotriva hitlerismului pe plan mondial și din care Roessler a acceptat și în 1934 s-a instalat în Elveția la domiciliu în satul de munte Vitz Nova, care era în apropierea locului de naștere al F. W. F. și Claude F. ...

De unde lua Rudolf Roessler informațiile care au făcut de ... mai tirziu și al S R -ului rus? Tot ceea ce s-a scris asupra acestui lucru până în prezent nu reprezintă decît o înșiruire de ipoteze ori de fapte de domeniul romanelor

Roessler nu și-a trădat niciodată sursele germane și a rămas până la moartea lui, survinută în 1958

Este deci inutil să sugerăm presupuneri și să căutăm nume. Să ne mulțumim doar să știm că Roessler avea legături pînă în inima înaltului comandament al Wehrmachtului și al Luftwaffe-ului. Von Schramm consideră că la Berlin numai treizeci de persoane puteau cunoaște informațiile de importanță și volumul celor comunicate de Roessler

și mijloacelor prin care lui îi parveneau aceste numeroase informații. ... și mijloacelor prin care lui îi parveneau aceste numeroase informații ...

Termenul de ...

Germania și Italia au dădut ca un aslu de ...

Adăugăm că de pînă 1942 Roessler dispunea de un material ...

Cînd în 1941, înaintea invaziei împotriva URSS, Roessler ...

Grupul „Pakho” în ...

mate de un conflict hotărîtor cu puterile Axei. În momentul ...

Long (Lungul), ziarist francez, avea mult spirit de iniția- ...

ale sale era nepotul lui, un tehnician radio angajat în garda personală a lui Hitler. Acest tânăr a devenit un informator de prim ordin. Chemat sub arme, el a aranjat cu tudele sale să le dea vești simbăta la amază. Le-a pus la punct un receptor de unde scurte și a convenit cu ele să comunice pe o anumită lungime de unde.

S-a treptat pe-astrăntă, s'ă lă b'nda El nu en,
 la reamă n'ă ex'ac'ă c'ă n'ă b' Jtomu S.
 a t'ă n'ă l'ă n'ă c'ă p'ă d'ă s'ă t'ă d'ă

[illegible]

Rocco. Acest pseudonim desemna un grup de rezistenți antifasciști cu sediul la Milano și o rețea completă de spionaj care cuprindea întreaga Italie. Rocco s-a constituit înainte de război și era în legătură cu corespondenții mei din Lugano, Orselina și Poschiavo. Informațiile furnizate de această centrală au fost foarte numeroase după căderea lui Mussolini la 25 iulie 1943, când diviziunile germane au ocupat Italia și când „Ducele” a înființat regimul său neonazist în nordul țării.

Rot. Sub acest nume cunoaşteam cu un grup de rezistenţi germani cu sediul în Stuttgart. El era condus de un şef foarte mare, Dr. Walter, care avea încrederea lui. El avea o legătură cu el prin intermediul unui neamţ emigrant din Elveţia.

Judecând după originea informațiilor care se dau, R. d. a
 pare că el dispunea de o rețea intimă cu locușii din orașele
 Frankfurt, Cologne și în alte locuri. Informațiile erau cu siguranță
 foarte domeniile imitare economice, politice și de război. R. d. a
 în general informațiile transmise de R. d. a erau deosebit de
 prin intermediul camerelor de poartă. R. d. a a fost un
 deosebit de care vom vorbi mai departe.

Printre alți colaboratori importanți ai lui Cezar Peșcuț
Leopold și Romeo, cei doi prieteni, pe lângă Ioan Eșcu
și herculele de forță au devenit adevărați colaboratori
absolutiști ai lui Eșcu. După ce l-au văzut pe Cezar
și agentii postându-se în fața casei lui, peșcuț și cei
doi prieteni au sosit pe la 11.00 și au stat
la ușa lui Kaurer și Romeo și au stat la ușa lui
Văduș și au putut să se întâlnească cu el și să se
conștientizeze de faptul că erau în fața lui și că
el era cel care le dădea indicații și le dădea
atitudine pe care să o aibă în fața lui.

Métode de transmitere

Pentru a face să ne parvină mesajele din Germania și din țările ocupate, noi am recurs la metode dintre cele mai diverse.

1. Camarazii nostri schimbau discret, in diverse gari, in localuri postale sau in oricare alta parte de pe frontiera, texte "insulte".

Rețeaua Rot, cu sediul la Stuttgart, avea un sistem pe care îl folosea adesea și consta în transmiterea mesajelor prin inter-

cau te poștală, dar nu se poate testa la altă indicație.
 1. Se poate testa la altă indicație, dar nu se poate testa la altă indicație.
 1. Se poate testa la altă indicație, dar nu se poate testa la altă indicație.

Pe 3 octombrie, în ziua în care s-a aflat că s-a găsit
un vagon în care era ascuns mesajul, la 3 octombrie
15 46. Vă rog să mergeți s-o întâmpinați la gară.

2 Microfotografiile. Erau mu de mijloace de a le face treacă frontiera : în elasticurile de la șosete, în tuburile cu crăpătură de ras, între părțile duble ale sacșelor, în cutii de chibrituri, în minerul umbrelei găurit special pentru aceasta, în talonul din caia încălțăminte etc

3. Scrisorile obișnuite. Mesajele se transmiteau prin dur, scriindu-le fie cu cerneală simpatică, fie pur și simplu pe hârtie sau cu zeamă de lămâie. La sosire, scrisoarea se încălzea (sau, mai simplu, se dădea cu fierul de călcat peste ea) și apărea foarte clar adevăratul mesaj. Desigur că adresele cititorilor erau fictive.

4. Se trimitea un imprimat oarecare pe care unele lucruri erau marcate. Această metodă s-a dovedit extrem de eficientă. Eu am folosit-o foarte des în relațiile mele cu Germania.

Pentru aceasta se alege o publicație necompromisă (mai bine este o revistă de interes cultural) și o pagină a căreia s-a convenit mai înainte: pe această pagină se marel cu lapte sau zeamă de lămâie literele care, citite dau m secret.

Exemplul următor arată cum apare un mesaj astfel marcat într-o critică muzicală :

„Simfonia fantastică este, înainte de toate, singura din tot melul prezentat în concert. A urmat de pomenit fost Lăcusta și paternic aplaudată de 3 ori la secundă deschisă. Audierea uneori măgulit, dar în întregime distinct, a înbranta idee, izbutit redată de dirijor”.

Send in order to _____
at _____

Offensiva n.º 3

Primeiro Livro

1. Identify the level of the following:

7. The following table shows the results of the 1990 election for the U.S. House of Representatives in the 11th Congressional District of California.

1.1 per la ...

... ..

[illegible]

săptămîni nemţii i-au venit de hac şi Franţei, care s-a văzut constrinsă să încheie armistiţiul, cu ocuparea, pentru început numai a jumătăţii sale din Nord

În Elveția, la 10 mai 1940, Consiliul federal a decretat o
a doua mobilizare generală

După înfringerea Franței, situația părea deșăurată. Speranța a venit de la Londra. Noul prim-ministru britanic, Winston Churchill, a proclamat voința de neșărmuit a țării sale să continue războiul pînă la victoria finală. Începînd din iunie 1940, generalul Charles de Gaulle a cerut francezilor prin toate mijloacele și în fiecare zi, printre altele și pe calea undelor, să nu renunțe la luptă și să organizeze rezistența. La 13 iulie, în mesajul transmis de B.B.C., care a rămas în istorie, el declara compatrioților săi, în ajunul sărbătorii lor naționale :

„Într-o zi, Franța eliberată îi va pedepsi cu siguranță pe cei ce se fac răspunzători de dezastrele sale și pe cei care au dus-o în starea de servitute. Dar, pentru moment, nu despre aceasta este vorba. Pentru moment este vorba de a se face tot posibilul, prin toate mijloacele, pentru ca inamicul să fie bătut. Dacă este bătut, noi vom renăște, dacă nu este, cu fiecare zi ce trece ne va zdrobi, ne va jefui și ne va înabuză mereu mai mult. A pretinde că Franța poate să fie și să rămână tot Franța, chiar dacă se află sub cizma lui Hitler și sub saboții lui Mussolini, înseamnă să nu reții lucrurile destul de în serios sau, mai precis, să fii trădător.

Lección 10. El uso de la microscopía. El uso de la microscopía para el estudio de las células.

Una dintre cele mai cuprinzătoare informații tratate
a fost Londra a fost schimbul de instalațiilor din p
munde, unde Hitler fabrica îngrozitoarele sale „V-1
waffen” (niște arme deosebit de distrugătoare) — V-1
care au fost atât de greu resimțite la Londra.

Iată cum îmi procurasem acest document :

Era în timpul sesiunii de vară a anului 1942 al C
federale.

Într-o după-amiază, consilierul național Ernst F. care pe atunci era președintele Partidului socialist el mi-a prezentat un om la patruzeci de ani, care avea aerul ce „văzuse multe țări”.

— Iată pe cineva în care poți avea toată încrederea. Mamele lui interesează mai puțin, dar ceea ce îți va spune are te intereseze cu siguranță, a spus prietenul meu Reinhard, s-a înclinat în sala de dezbateri.

— Eu sint din Viena, inginer și membru al
...
... la ...
... în F.
... austrieci, avind asupra mea o ...
hard. Intenționez să ce ...
obligat să p ...
... artiere ...
... care ...
... Lat

Iată considerabilă. Ele sint construite de așa natură
poată bombarda de pe continent în ... Londra

108

Cit despre lansele de lansare ruse, care erau utilizate pe malurile Mării Murene. De atunci, eram infatigabili spre ce era vorba am hotărât să lăsa. Eu lăsa pe mine să se afle aceste proiecte diabolice. Aveți ceva pe minte să se afle în Londra?

Desigur, dar imi trebuie despre acest lucru un raport
cât mai corect posibil și un plan sumar al instalațiilor.

Am să fac ce-mi cereți, dar aş vrea să vă spun că eu nu sint comentez în mare, în general eu tot ce se face acolo, pentru că eu lucrez într-un anumit sector. Am văzut totuşi destule pentru ca să pot să vă întocmesc un plan asupra sectorului respectiv. O să aveți date asupra scheletului de la suprafață; dar unele sint construite sub pământ, avindu-se în vedere eventualele bombardamente

Patruzeci și opt de ore mai târziu, două cărți poștale duceau raportul și planul microfotografiat la Londra, via Lisabona. După terminarea războiului am aflat că acesta nu era primul raport pe care abiați îl primiseră în legătură cu proiectele de la Peenemunde; el le-a servit totuși drept confirmare și a adus o completare la ceea ce se știa deja.

„Royal Air Force“ a bombardat în mai multe rânduri Peenemünde dar n-a putut să împiedicată fabricarea acestor „Vergeltungswaffen“ în uzina subterană și folosirea lor împotriva Londrei.

Colaborarea cu Rusia

La sfârșitul lunii iunie 1940, imediat după armistițiul francez, Rădăsoiu a fost numit șeful S.R.-ului sovietic din Elveția, care lucra împotriva Germaniei și Italiei. El mi-a explicat că după înfringerea Franței, Hitler nu mai avea vreun adversar care să i se opună cu armele pe conti-

Sandor Rado, născut la Ujpest, în Ungaria, avea pe atunci 40 de ani.

El era un om care străluceau niște ochi inteligenți. În afară de engleză, franceză, maghiară, el mai vorbea curent încă cinci limbi, care și rusa. Rado s-a înscris foarte devreme în Partidul comunist și a fost instruit la Moscova pentru munca serviciilor secrete. La Viena a lucrat ca ziarist, apoi a studiat la Berlin. El s-a distins în timpul celui de-al doilea război mondial și a devenit membru corespondent la „Royal Geographical Society of Great Britain”. În 1933 a înființat la Paris „Geopress”, o revistă de geografie. În Elveția atunci Rado s-a instalat la Geneva, str. Lausanne 113. Această revistă publica schițe cartografice asupra frontului, asupra zonelor în care se produceau schimbări importante în raport cu evoluția fronturilor, în special în zona dintre care cele mai importante erau Rusia și Germania. A fost o colaboratoare inteligentă și foarte activă. Cu toate acestea eu nu știu nimic despre activitatea lui profesională la „Geopress” și nici despre relațiile sale. Asta, fără îndoială, este o parte din activitatea de serviciu.

date și bineînțeles că eu nu i-am pus prea multe întrebări de acest gen.

În general, de altfel, noi nu ceram nici numele persoanelor care erau gata să colaboreze clandestin cu noi împotriva nazistilor și nici date despre trecutul lor. Era suficient dacă erau erau recomandate de surse bine cunoscute și absolut sigure.

Sandor Rado trata cu mare atenție informațiile care îi parveneau. Dacă erau incomplete sau neprecise, dacă indicarea sursei era vagă etc., scepticismul său mergea foarte departe. Și asta nu fără motiv, pentru că de fiecare dată când Moscova primea o comunicare insuficientă, replica automată era cererea de precizare, dar și în cazul în care acestea erau furnizate se manifesta scepticism și neîncredere față de exactitatea unor informații, mai ales dacă era vorba de evenimente militare sau politice senzaționale. Pentru ca o sursă să fie luată în serios, trebuia să se dovedească constant sigură un timp îndelungat.

Contrar SR-urilor aliate din Elveția, cel al rușilor nu putea să se sprijine pe o legăție la Berna, căci Elveția și URSS nu întrețineau pe atunci relații diplomatice. În consecință, rețeaua rusească nu dispunea de un emițător instalat la adăpostul unei legății, cum se obișnuiește de multe ori, nici de serviciul oficial al cifrului pe care Consiliul federal îl acorda oricărui misiuni diplomatice recunoscută. Rado trebuia deci să se descurce în alt mod pentru a intra în legătură cu Moscova. Cum făcea asta? Prin intermediul rețelei clandestine.

În momentul dezvoltării sale mai impetuoase, în perioada 1942-1945, rețeaua avea în componență persoane de ambele sexe.

Colaboratorul său cel mai eficient era Alexander Foote, alias „Jim”, născut în 1905 la Liverpool. El este cel care, după război, în cartea „Handbook for spies” (Manual de spionaj) a

...le de la an... a... centrul...
...Germaniei, subliniind...
...de Rudolf Roessler. Foote
...mai multe limbi, lucru rar la englezi, și lupta...
...zile internaționale din Spania. Inapoiat în Anglia, în...
...fost înrolat în S.R.-ul rusesc și a venit la Geneva în luna...
...brie a sceluiași an. Aici, prin intermediul unei agent...
...tice, Maria Schultz, alias „Sonia”, a luat contact cu Rado.

Alexander Foote era pentru Moscova un colaborator specializat în...
...la Lausanne, strada Longeraie 2. În timpul...
...unui englez puțin snob, care poate să-și permită o...
...delungată în Elveția și nu se interesează de loc de...
...care frământau lumea. Noaptea în schimb și le petrecea tre...
...mișcând ore în șir mesaje în direcția Moscovei. Transcrierea...
...fiată a majorității mesajelor sale o făcea personal.

Printre relațiile pe care Foote și le-a făcut în Elveț...
...tam pe Jules Humbert-Droz, fost secretar al Comin...
...care mai târziu... F

Humbert-Droz, alias „Drolly” i-a propus lui Foote să...
...în contact cu nemții care lucrau în întreprinderile de...
...ment și transporturi și să organizeze grupe de sabotaj...
...proiect...
...soare. Eu am făcut cunoștință cu Alexander Foote în...
...brie 1944.

Edmond Hamel, ...
...Rado...
...Pa...
...unde se...
...cu M...

În strada Froissant 142 din Geneva Rado a reușit să...
...la pentru Hamel și soția lui, Olga, alias „Maud”. Aci cuplul...
...a folosit unul din cele două principale emițătoare ale rețelei.

Margrit Bolli, alias „Roza” era o tinără frumoasă care...
...servea atât ca tehniciană radio, cit și ca transmițătoare de...
...mesaje. Locuia în str. Henri-Mussard 8, la Geneva, unde avea...
...un emițător. Întilnirile nu le fixam prin telefon și acestea aveau...
...loc fie la Berna, fie, pentru a nu lăsa urme, într-o gară oare-
...care între Berna și Geneva (Lausanne, Palezieux, Romont sau...
...Fribourg). Mesajele destinate lui Rado treceau din mințile mele...
...în ale sale, ascunse într-un ziar sau într-o revistă, Rado o în-
...struise bine pe Roza cum să facă spionaj: știa să se facă neob-
...servatăă, să tacă și să fie punctuală.

În interiorul rețelei Rado, grupul „Sissy” ocupa un loc...
...foarte important. Sissy, alias Rachel Dubendorfer, era de na-
...ționalitate poloneză și trăia la Geneva împreună cu „Paul Bott-
...cher”, unul din fondatorii opoziției comuniste germane.

Rado avea legături cu Rudolf Roessler prin intermediul...
...grupului „Sissy”.

Informatorul nr. 1 al lui Rado era Rudolf Roessler, alias...
...Lucie. Într-o frumoasă dimineață de mai 1941, pe o bancă din...
...Quai d'Ouchy, Rado m-a întrebat fără înconjur următorul...
...lucru :

- Numele de Rudolf Roessler îți spune ceva ?
- Nu, absolut nimic. De ce ?

...extraordinare în legătură cu pregătirea războiului împotriva...
...Rusiei. Se vede că el are legături prin sferele înalte militare din...
...Lugan E... Rado...
...această direcție ?

- Am să încerc

A doua zi l-am întâlnit pe Long și l-am trasat sarcina să obțină informații despre Roessler prin Luiza, care era agentul nostru de legătură cu S.R.-ul elvețian (a nu se confunda cu Le-roul H.).

Răspunsul Luizei, care a venit rapid, ne-a ulmit: nu numai că S.R.-ul elvețian îl cunoștea foarte bine pe Rudolf Roessler, dar îl considera ca pe unul din cei mai buni informatori ai...

Trbuie însă să adăugăm că nici acest serviciu n-a reușit să obțină ca Roessler să facă vreun fel de declarație în legătură cu sursele sale berlineze și cu agenții săi de legătură. Trebuie să adăugăm că Roessler nu a dat nici o declarație până atunci. În adăuga câteva detalii asupra personalității lui Roessler: el...

... Rado n-a fost... din Moscova...

... de neîncredere față de orice informație careia... multe rânduri, prin radio, să găsească un mijloc oarecare ca să-l facă pe Roessler să indice sursele... Dar fiind...

Ele au fost atât de importante, încât ziariștii francezi Pierre Accoce și Pierre Quet... care mai poate fi contestat și care, de altfel, este inexact din multe puncte de vedere: „Războiul a fost câștigat în Elveția”.

Războiul în Est

Data... o precizie remarcabilă de atacul iminent al lui Hitler împotriva Rusiei.

La 21 septembrie 1941, armatele germane se aflau în fața Leningradului și au ocupat Kievul. La 6 octombrie a început marea ofensivă împotriva Moscovei.

În același moment, la 16 octombrie 1941, miniștrii ruși și corpul diplomatic acreditat la Moscova s-au repleat la Kuibizev.

La 3 noiembrie, armata germană a trecut la asaltul Capitalei; a fost respinsă după zile de luptă îndirjită.

La 7 decembrie 1941 războiul a luat o cotitură decisivă. După ce o flotă de submarine japoneze secundată de escadrile de avioane a atacat și, în mare parte, a distrus flota americană din Pacific staționată la Pearl Harbour, Statele Unite au devenit beligerante. De acum înainte, enormul potențial militar al Statelor Unite era la dispoziția aliaților. Enorme cantități de material de război au fost livrate adversarilor Germaniei și Rusiei ocupate.

Teribila iarnă rusească a adus pe frontul oriental un fel de armistițiu de fapt. Dar, la 9 decembrie 1941, rușii au declanșat o contraofensivă care a micșorat în mod sensibil presiunea exercitată asupra Moscovei.

Planul lui Hitler de a înfringe Rusia înainte de venirea iernii esuase deci. Dificultățile de aprovizionare a armatelor germane din Est deveniseră enorme. Cu toate acestea — și deși rezulta clar că rușii aplicau tactica lor tradițională — constând în...

... Hitler a conceput noi planuri ofensive pentru vara anu...

...nu înceta să meargă înainte pe calea de fier și nu înceta să meargă înainte pe calea de fier. Când nemții au declanșat ofensiva din vara anului 1942, rușii erau la curent nu numai cu direcția atacului, Caucaz-Volga, dar cu compoziția grupurilor de arme atacante, cu comandamentele și echipamentele lor. Așadar, timpul complet au permis rușilor să-și planifice și să execute cu precizie contraofensiva lor.

În această situație, ca și în celelalte, S R-ul elvețian s-a dovedit a fi un factor decisiv în 1942. Pentru H. R. și pentru elvețieni, în 1942, Moscova a devenit un centru de informații și de planificare. O asemenea informație, în condițiile în care germanii pregăteau o ofensivă în direcția Caucazului și a Volgii, a fost deosebit de importantă. Elvețienii au fost în măsură să transmită aceste informații la Moscova și să contribuie la planificarea contraofensivei.

La 1 noiembrie 1942, elvețienii au primit informații despre o ofensivă germană în direcția Caucazului și a Volgii. Aceste informații au fost transmise la Moscova și au permis rușilor să se pregătească pentru o contraofensivă. În decembrie 1942, rușii au declanșat o contraofensivă în direcția Caucazului și a Volgii, care a avut ca rezultat recuperarea cantităților enorme de material.

În decembrie 1942, Armata a 8-a britanică a declanșat, în masă, împotriva „Afrikakorps”-urilor, o ofensivă în direcția Tunisiei. În ianuarie 1943, Armata a 8-a britanică a declanșat, în masă, împotriva „Afrikakorps”-urilor, o ofensivă în direcția Tunisiei. În ianuarie 1943, Armata a 8-a britanică a declanșat, în masă, împotriva „Afrikakorps”-urilor, o ofensivă în direcția Tunisiei.

...nu înceta să meargă înainte pe calea de fier și nu înceta să meargă înainte pe calea de fier. Când nemții au declanșat ofensiva din vara anului 1942, rușii erau la curent nu numai cu direcția atacului, Caucaz-Volga, dar cu compoziția grupurilor de arme atacante, cu comandamentele și echipamentele lor. Așadar, timpul complet au permis rușilor să-și planifice și să execute cu precizie contraofensiva lor.

Imediat ce-au cîștigat victoria de la Stalingrad, rușii n-au rămas nici un moment. Faimoasele „rezerve strategice” s-au năpustit spre Vest. Tot frontul s-a pus în mișcare. În două luni aceste trupe au luat 102 divizii germane sau aliate Germaniei, multe erau practic nimicite sau pradă dezordinii. Tot în aceste două luni au fost luate 200 000 de soldați; au fost luate 13 000 de arme de artilerie. În Sud, rușii au avansat cu 400 de km.

Cifru

În primăvara anului 1942, înainte de începerea ofensivei de vară în direcția Caucazului și a Volgii, Rado a venit în vizită la Moscova. El a explicat ce urmau să fie transmise la Moscova. El a explicat

Am fost de acord și, în cursul mai multor săptămâni, am

Pe de altă parte, dacă se ia litera A, care este prima literă din cuvântul „DOCUMENT”, se găsește dedesubtul ei cifra 1, care este cifra care urmează după cifra 0 (0 = 0); altfel spus: A = 1, D = 2, E = 3, K = 4 etc. Se ajunge la următorul lucru:

Exemplul nr. 1

D O K U M E N T
B C F G H I J L P Q
R S T U V W X Y Z

Pe urmă, această combinație de litere se transformă în cifre. Literele din cuvântul-chi „DOCUMENT” sunt mai întâi numerotate în ordinea alfabetică, de la 1 la 10 (10 = 0); altfel spus: A = 1, D = 2, E = 3, K = 4 etc. Se ajunge la următorul lucru:

Exemplul nr. 2

2 7 4 0 5 3 6 9
D O K U M E N T
R S T U V W X Y Z

Pe de altă parte, dacă se ia litera A, care este prima literă din cuvântul „DOCUMENT”, se găsește dedesubtul ei cifra 1, care este cifra care urmează după cifra 0 (0 = 0); altfel spus: A = 1, D = 2, E = 3, K = 4 etc. Se ajunge la următorul lucru:

Exemplul nr. 3

2 7 4 0 5 3 6 9
D O K U M E N T
R S T U V W X Y Z
1 2 3 4 5 6 7 8 9 0

După această operație, fiecare literă poate fi înlocuită cu două cifre, după cum urmează: litera A se găsește dedesubtul

și 1, ceea ce dă 31 etc.

Alfabetul cifrat astfel obținut este următorul:

1 2 3 4 5 6 7 8 9 0
A B C D E F G H I J K L M N O P Q R S T U V W X Y Z

cifrare propriu-zisă. Se

Pe de altă parte, dacă se ia litera A, care este prima literă din cuvântul „DOCUMENT”, se găsește dedesubtul ei cifra 1, care este cifra care urmează după cifra 0 (0 = 0); altfel spus: A = 1, D = 2, E = 3, K = 4 etc. Se ajunge la următorul lucru:

Exemplul 5

HITLER STANDARTE IN WARSCHAU
563604963484 219414642414849434 3664 4114842176561404

O asemenea succesiune de cifre e foarte greu de trasat fără greșală, chiar și pentru un radiotelegrafist cu experiență. De aceea se obișnuiește, de către toată lumea, să se depeșă telegramele cifrate — fie că cifrul este literar sau numeric — în grupe de câte cinci; sema de la exemplul 5 sau 6 este în acest caz astfel :

Exemplul 6

56369	49634	84219	41464	24148
49434	36644	11484	21765	61404

Un neiniptat n-ar putea înțelege nimic din aceste grupe de cifre, dar pentru un descifrator experimentat ele nu sînt decît relativ misterioase. Acesta din urmă cunoaște legile frecvenței literelor, el știe că într-un text în clar ca cel care se ascunde în spatele acestor cifre, litera cîntare din alfabet trebuie să apară mai des decît cealaltă, că, de exemplu, litera E e cea mai frecvent utilizată — iar în zilele noastre ei dispun de mașini de calcul electronic — cu ajutorul cărora se găsește repede aceste frecvențe. Se va descoperi foarte repede că grupurile de cifre de mai sus înseamnă: „Hitler standarte în Warschau“. Trebuie deci făcută în primul rînd o încercare de descifrare prin metoda frecvențelor.

6. a unei serii numerice suplimentare, anulînd astfel

frecvente. Pentru a evita posibilitatea ca un agent format de la o anumită instituție să fie trimis la lucru în altă parte, a fost instituită o limită de vârstă pentru ca agentul să poată fi trimis în altă parte.

And now, dear friends, I bid you adieu.

FD-302 (Rev. 5-22-64)

A	B	C	D	E	F	G	H	I	J
1	7	2	3	4	6	5	8	9	0
K	L	M	N	O	P	Q	R	S	T
3	0	8	6	7	1	8	8	2	4
U	V	W	X	Y	Z				
1	7	2	3	4	6	5	8	9	0

După cum se vede, multe litere au aceeași cifră : B, D și S sînt redată prin 2 ; O, C și V prin 7 etc. Asta n-are importanță, căci centrala receptoare va fi informată despre „textul de acoperire” împrumutat din cartea-chiie.

În această carte textul de acoperire începe acolo unde noi am indicat la plecare, cuvîntul-cheie „Dokumentar”. Aici citim : „Dokumentarfilme sind belegt, werden aber rasch wieder frei” („filmele documentare sînt aservite, dar curînd vor deveni libere”). Dacă am transcrie literele acestei fraze în numerele unui cifru, după exemplul 7, grupîndu-le în grupe de cîte cinci, am avea următoarea schemă :

27405	36918	43953	23622	39309
WERDE	NABER	RASCH	WIEDE	RFREI
43323	61238	81275	43323	84833

Se ajunge astfel la :

Exemplul 9

Mesaj după exem- plul 6 :	56369	49634	84219	41464
Text de acoperire du- pă exemplul 8 :	27405	36918	43953	23622
Total =	73764	75542	27162	64086

Ummare :

[illegible]

La sfârșitul telegramului se mai poate adăuga încă un grup indicând destinatarului ce cuvânt-cheie fusese ales pentru citirea mesajului. În acest caz, grupul de cifre poate să aibă 12 cifre (de exemplu, 123456789012). În acest caz, grupul de cifre poate să aibă 12 cifre (de exemplu, 123456789012).

fiine el reconstituita altfel - u. r. a. r. a. d. p. a. x. e. r. i. a. l. +
s. a. r. i. a. g. e. a. s. e. n. t. a. d. e. d. u. s. a. d. n. t. a. l. d. e. a. g. e. e. x. e. m. p. l. u. +
e. a. i. n. c. a. r. a. m. i. n. e. a. u. g. r. u. p. e. s. e. l. a. t. a. x. e. m. p. l. u. f. o. r. a. p. e. e. +
d. e. c. i. f. r. e. o. t. r. a. n. s. e. n. t. a. p. o. n. i. l. l. o. r. d. e. p. a. r. t. e. s. e. l. a. t. a. x. e. m. p. l. u. +
l. e. g. i. s. l. a. t. i. a. p. u. t. e. a. f. i. c. i. t. a. s. u. b. f. o. r. m. a.

Exemplul 10

Telegrams paid	73764	75542	27162	64086	53447
minus exemption	27405	36918	43953	23622	39309
Rest	56369	49634	84219	41464	24148
added in line	HI	TLE	RS	TAN	DA
Telegrams paid	49434	36644	11484	21765	61404
minus exemption					
Rest	PTF	IN	WAR	SC	HAU

Pe un tablou de contacte erau înregistrate toate numerele alfabetului. Aparatul era apoi aşezat de-

Emitătorul lor era ascuns sub podeaua biroului. Peter a scotocit prin casă și a dat peste un colț retras, care se deschidea și închidea electric. Aici au fost găsite mai multe copii de telegrame: ele fuseseră păstrate pentru caz de perturbări ale transmiției sau pentru eventualitatea în care Moscova ar fi cerut lămuriri suplimentare.

Tot acolo se găseau și notele lui Rado privind cheile Hamel, considerind că locuința acestuia din urmă era o abatere de la regulile elementare ale serviciului secret: că Rado se putea afla în posesia acestor cheile și că acestea i-a adus necazuri serioase.

Soții Hamel au fost încarcerați; la fel Margrit Bolli, al

Margrit Bolli a fost arestată în timp ce se afla în compania Peters. După inspecteurul de poliție Knecht, acest Peters, frizer de meserie, ar fi fost un agent al Aba. În cadrul războiului, Peters și Hamel au fost arestați. Cu această ocazie, în timp ce erau arestați, au fost găsiți în posesia unor documente care serveau la comunicarea cu Moscova. În momentul arestării, Peters și Hamel erau în posesia unor documente care serveau la comunicarea cu Moscova.

Nu a putut răspunde la această întrebare. În momentul intervenției sale, el a fost arestat și, mai ales, natura exactă a documentelor găsite la el.

zina din circulara confidențială pe care presa și radioul au adăugat-o la 14 octombrie 1943, redacțiilor ziarelor elvețiene. Iată textul circularii:

Organele de poliție au reușit să descopere un emitător clandestin la Geneva. Pentru ca ancheta să decurgă în bune condiții, vă rugăm să nu publicați nimic probabil unul serviciu de informații, ne vedem obligați, prin ordinul șefului Departamentului federal de justiție, să interzicem orice publicare de vesti referitoare la acest emitător și la descoperirea lui. Este vorba, în acest caz, de o acțiune ce a fost pregătită minuțios de mult timp și care poate fi tulburată de diverse comunicări neoficiale. Prin urmare, vă rugăm să nu publicați nimic oficial".

A doua zi, la 15 octombrie 1943, Rado și-a făcut brusc apariția la mine, părind distrus. Nu știa în ce stadiu se aflau arestările. Prin Luiza, legătura noastră cu S.R.-ul elvețian, noi am aflat că Rudolf Roessler era încă în libertate. Rado mi-a mărturisit că soția lui și cu el se duceau să se ascundă la Geneva, ceea ce au și făcut în cursul zilelor următoare. Tot atunci mi-a dat adresa unei familii din Geneva, în cartierul Universității, spunându-mi că acolo puteam să-l găsim și mi-a vorbit pentru prima dată de Jun, alias Alexander Foote, care își continua munca cu emitătorul lui din Lausanne.

În noaptea din 14-15 octombrie 1943, Foote a fost arestat. Emitătorul lui era ascuns în mașina de scris. Dar, contrar soților Hamel, el a avut timp să ardă toate documentele pe care le deținea într-o salutară, înăbușată.

Orice comunicare radio cu Moscova era de acum înainte imposibilă. În noaptea din 14-15 octombrie 1943, Foote a fost arestat. Emitătorul lui era ascuns în mașina de scris. Dar, contrar soților Hamel, el a avut timp să ardă toate documentele pe care le deținea într-o salutară, înăbușată.

lui Rado, pe care a aflat-o din documentele soților Hamel.

Da M. A. de C. f. e. de artil. informada de J. n. r.
presta o p. o. a descoberta da sua m. d. m. r.

1. In the morning, the Radio program was in the
 hands of the...
 a. The...
 b. The...
 c. The...
 d. The...
 e. The...
 f. The...
 g. The...
 h. The...
 i. The...
 j. The...

[illegible]

The first of these is the fact that the
 results of the experiments are not in
 accordance with the predictions of the
 theory. The second is the fact that the
 results of the experiments are not in
 accordance with the predictions of the
 theory. The third is the fact that the
 results of the experiments are not in
 accordance with the predictions of the
 theory.

I have been thinking of you very much lately, especially since I received your letter of the 10th inst.

Your affectionate mother,
Mrs. J. W. Smith

C. J. ...
... .. Sol ...

1943 NK 1000
1943 NK 1000
1943 NK 1000

el si cate neavind o altă masă de p. de a da de o masă
ce n-l dădea

Ați colaborat în schimb cu cei care au plătit p
nele și costau foarte puțin în grup. Părerile noastre
nu erau banale, dar cheltuielile de...
o medie lunară între 600 și 1000...
pe o linie Agos. Pentru Z...

[illegible]

posibilitate pentru o asemenea soluție, aceasta în virtutea principiului separației puterilor: în materie de SR, justiția trebuia să-și facă datoria în continuare față de cetățenii și instanțele civile să poată să-și permită să intervină

Elementul S. C. R. Radu nu le mai ramanea de a doua zi prastasca. In 1941, Exeta Ajutati de partizan, francezi, ca sa aiba un control efectiv al f. au totuși f. a. b. e. a. d. 1944

Războiul a început prin care n-a reușit să scape de
pecarea lui; de atunci n-am mai avut niciodată vestă directă de
la el. După război, a fost în urmărit, ca și judecarea
a războiului, și a fost în Elveția, ca și judecarea
poate.

care aratau că regimul hitlerist se dezagrega din interior. Acesta au fost Lituaiile anonime furnizate de grupul „Pakbo” S.R.-ului sovietic.

Spre sfârșitul anului 1944, Rado și Foote au primit ordine să se îndrepte la Moscova. Au plecat împreună cu alții la 6 ianuarie 1945, prin Cairo. Avionul a făcut o escală și se spune că Sander Rado ar fi părăsit avionul, dar...

A. J. de M. ... a fort dans la réponse ...
 ... en spécial ...
 ... fait ...
 ... de ...

În prezent el este profesor de geografie la Universitatea din Budapesta; în mai multe rânduri, el a participat în calitate de delegat al guvernului maghiar la congresele internaționale de geografie și cartografie.

Cit despre Alexander Foote, acesta a fost un om
 care se perfecționase în meseria lui și a fost foarte
 cunoscut după război. În luna decembrie 1946, pe
 calea în Berlinul de Est, el a fost rănit de un
 reprezentant al autorităților născute din nou. După
 război, el a fost în Anglia. Un an mai târziu, el a
 fost rănit din nou, unde se afla în prezent. El a
 rămas în Anglia. Alexander Foote a fost un om

1 pmlbz jndn.net

Două procese de

Două procese de
activității serviciului ilegal
mentul unei puteri străine (U
unui alt stat străin (URSS)

1. The first 22 years of the life of the individual are spent in the family, and the individual is not yet a citizen of the state.

Iată textul acestui articol:

„Pedepsa va putea fi micșorată de către judecător celui
care a comis o crimă sau un delict dacă acesta are în
vârstă de cel puțin 18 ani și este în stare de
răspundere penală.”

Judecări în circumstanțe. Răcel Dabendorfer și Paul Bock-
che au fost condamnați la doi ani închisoare fiecare. Jucând
numai rolul de complice, Christian Schneider s-a ales cu nu-
mai 30 de zile de detenție.

Procesul lui Sandor Rado și al soției sale, Elena, al lui
Alexander Foote, al soților Olga și Edmond Hamel, precum
și cel al Margritei Bolli s-a judecat abia după doi ani, între
30 și 31 octombrie 1947, la Tribunalul divizionar I A din Lu-
sanne.

Tribunalul era prezidat de locotenent-colonelul Roger
Corbaz și maiorul Pierre Loew.

În rechizitoriul său, Loew a recunoscut inculpaților pu-
ritatea convingerilor lor și certitudinea lor „de a fi acționat
pentru o cauză care avea să se dovedească a fi dreaptă”, dar
a denunțat pe de altă parte o violare flagrantă a articolului 301
Cod penal, precum și a legii privind neutralitatea Elveției,
dată la sfârșitul lunii august 1939.

Apărarea a cerut achitarea. Statul în detrimentul căruia
acționase serviciul de informații, cel de-al treilea Reich, nu
mai exista, arăta ea, iar pe de altă parte, de pe urma acestei
activități a profitat și Elveția.

Această argumentare era desigur justă.

Tribunalul însă nu s-a asociat acestei păreri. El i-a găsit pe
acuzati vinovați de activitate de culegere ilegală de informații
militare și i-a condamnat: pe Rado la trei ani închisoare și la o
amendă de 10 000 de franci; pe Foote la doi ani și jumătate și
8 000 de franci amendă. Amindoi au mai fost condamnați și la
15 ani expulzare din țară.

Au fost însă achitați: Elena Rado la un an închisoare
și 10 ani expulzare; Edmond Hamel, un an, Margrit Bolli, 1
an și Olga Hamel, 6 luni.

Relativa severitate a acestor condamnări nu trebuie să se
aprecieze numai din punct de vedere al dreptății tribunalele post-p...

pea pe elvețieni care se lăsați să fie conduși de către
SR-urile aliate. Așa s-a făcut că elvețienii s-au lăsat să
mentului militar federal al Elveției să fie condus de către
e închisoare pentru că a fost condamnat la închisoare
ce altă. Se vede deci că elvețienii au fost conduși de către
autoritățile elvețiene nu au fost conduși de către
la alate de spionaj care au acționat pe teritoriul Confederației
toleranță care ar fi constituit o violare a neutralității. Fap-
tele contrazic atât de clar această teză încât oricine se poate
convinge de buna credință a celor care o susțin. Și pe acest plan
neutralitatea Elveției a fost păstrată, chiar și când spionajul in-
acceptat împotriva dictaturii lui Hitler servea indirect interesele
Elveției, amenințată de această dictatură. Acesta este adevărul.

Războiul psihologic

Dintre toate instrumentele de propagandă de care s-au ser-
vit Hitler și Goebbels, radioul a fost cel mai eficient și cel mai
important. Dar și pentru adversarii lor, radioul a fost cel mai efica-
ce dintre toate instrumentele de propagandă. Elvețienii au fost
tește de emisiunile în diverse limbi difuzate de BBC și de
indicativul lor perseverent, semnalul morse al literei V (victory).
Programele BBC, și ale altor numeroase emițătoare clandestine
tine au contribuit pe de o parte la ridicarea moralului popula-
reilor ocupate, iar pe de altă parte la ținerea poporului german
la curent cu cele ce se petreceau în realitate în țara sa și pe
în fața ei.

Dar radioul n-a fost singurul atu al luptei psihologice. Din
punct de vedere al propagandei, radioul a fost cel mai eficient
instrument. Elvețienii au fost conduși de către
la alate de spionaj care au acționat pe teritoriul Confederației
toleranță care ar fi constituit o violare a neutralității. Fap-
tele contrazic atât de clar această teză încât oricine se poate
convinge de buna credință a celor care o susțin. Și pe acest plan
neutralitatea Elveției a fost păstrată, chiar și când spionajul in-
acceptat împotriva dictaturii lui Hitler servea indirect interesele
Elveției, amenințată de această dictatură. Acesta este adevărul.

La acest gen de luptă a participat și grupul meu. Într-o atitudine de capă începută războiului numeroase scrisori litografiate împotriva lui Hitler au fost expediate prin grija noastră din adresa noastră. Adresele erau adese făcuse alese din anuarul poștal. Scrisorile erau expediate din toate orașele elveteiene. În descrierea lui Hitler se spunea că ceva despre el se afla spre care conducea Hitler poporul german.

Un an mai târziu, în 1940, curieri noștri de la frontieră au introdus în Germania pachete întregi, cu o carte poștală și un portret al lui Hitler. În pachet erau și multe scrisori care erau adresate lui Hitler: „Dar să nu aveți frică, compatrioți germani, politica mea este spațiu, viața și viața fiecărui neam este în pericol, de prinț poștal”.

După atentatul nereușit din 20 iulie 1944 împotriva lui Hitler, scrierile noastre probabil — au imprimat un memorandum care a fost pus în circulație în Germania pe diverse căi.

Deasupra portretului lui von Witzleben erau scrise cuvintele: „Spinzurat la 8 august 1944”, iar la dreapta: „Și totuși ai învins”.

Ultima intervenție a grupului meu în lupta împotriva lui Hitler a fost în 1944, când de albe grupul meu a scris o scrisoare care a fost trimisă în Germania. În scrisoare se spunea că Hitler este în pericol.

Textul scrisorii pentru Germania:

„Germania 1945 — popor fără spațiu...”

„Germania 1945 = spațiu fără popor”

„Moartea lui Hitler = viața Germaniei”

„Ultimul tău cartuș pentru bonzii fasciști”

Scrisorile noastre împotriva lui Hitler au fost răspândite și în Italia de Nord, Austria și Germania de Sud.

V. ECOUL MIȘCARILOR DE REZISTENȚĂ

Activitatea mișcărilor de rezistență în fața hitlerismului, în Germania, a fost deosebit de activă. Într-o perioadă de timp, au fost trimise în Germania numeroase cărți, portrete și broșuri împotriva lui Hitler. Nu va fi însă aici vorba de aceste lucruri decât în măsură în care ele au putut să aibă o influență în formarea și dezvoltarea mișcărilor de rezistență. În care faptele din rezistență au avut vreo legătură cu activitățile mele de ziarist, mai întâi, și apoi de agent de informații antifascist.

In Germania

Dacă pun în fața acestui capitol documentele asupra rezistenței în Germania, trebuie să spun că acestea sunt foarte puține. Acest lucru se datorează faptului că toată rezistența în Germania a fost foarte puțin dezvoltată, pentru că germanii au fost primele victime ale terorii dezlănțuite de Gestapo și S.S.-iști.

În Germania, rezistența a fost foarte puțin dezvoltată, deoarece germanii au fost primele victime ale terorii dezlănțuite de Gestapo și S.S.-iști. Rezistența în Germania a fost foarte puțin dezvoltată, deoarece germanii au fost primele victime ale terorii dezlănțuite de Gestapo și S.S.-iști.

lupă și a celorlalte animale. Membrii ei nu au putut
citi și studenți sau studențe.

În primăvara anului 1943, conjurații au fost descoperite la Altre Gestapo și dinaintea tribunalei de popor a districtului de judecată de la Berlin. A fost vorba de un complot al lui Max Heidegger împotriva solului nazional. Într-o scrisoare adresată lui Fritz Haber, el a declarat că se pregătea să se lupte împotriva lui Hitler.

144

Rezistența franceză a fost, fără discuție, cea mai vastă, cea mai bine organizată și, alături de cea iugoslavă, una din cele care a înregistrat cele mai multe succese. Este adevărat că ea avea un șef recunoscut de toate grupările, indiferent de tendințele lor politice și ideologice : Charles de Gaulle. Acesta și-a petrecut o mare parte de necontestat chiar și după 1943, când în interiorul mișcării au apărut divergențe serioase de opinii în legătură cu directivele pe care Comitetul Eliberării Naționale din Alger pretindea că le dă.

Moralul Rezistenței franceze a fost constant susținut de emisiunile franceze B.B.C., precum și de ziarele clandestine, care au apărut destul de regulat în Franța. Tirajul lor atingea, uneori, până la 100.000 exemplare, iar de multe ori treceau din mână în mână. Prinși în flagrant delict, mulți dintre cei care le distribuiau au fost executați sau trimiși în lagărele de concentrare. Printre ziarele ilegale cele mai cunoscute amintim: „Combat”, „Liberation”, „Franc-Tireur”, „Defense de la France”, „Le Populaire”, „L'Humanité”, „Front national”, „Liberation Sud”, „Bir Hakeim”. Acesta din urmă era atât de bine prezentat și cu o hirtie de o asemenea calitate, încât Gestapoul și Vichy și-au imaginat că era imprimat în Elveția și adus pe ascuns în Franța. În realitate, imprimăria respectivă din str. Littré, din Bourg-en-Bresse (Ain) era cea care imprima atât „Bir Hakeim”, cât și multe alte ziare și numere de manifeste gaulliste.

Așa cum am văzut, grupul meu era, prin intermediul lui [redacted] în contact cu ramurile departamentelor din apropierea [redacted] din restul Franței. A luat astfel amploare o vastă rețea de comunicații, care a permis un schimb fructuos de informații. Pe [redacted]

sate în care fuseseră văzuți partizani au fost atase în înt. 1. 1944 și o dată cu partizanii făcuți prizonieri au fost uciși și cei nevinovați.

La 12 aprilie 1945 intra în gara din Domodussola un tren de marfă german, sub escortă. El transporta spre Varzoze multe tone de trotil.

După informațiile pe care le dețineau, partizanii au constatat că această instalație de energie electrică era destinată să furnizeze în aer a uzinei electrice din Varzo și a părții italiene a tunelului din Simplon.

Conducerea „Diviziei a II-a Garibaldi“, care opera în regiune, a hotărât să pareze acest proiect. În noaptea de 21 spre 22 aprilie 1945, un grup de partizani a dat foc postului de gardă al gării de la Vaud. În noaptea aceea stocat în trenul elvețian, Peter Baumatter, din Naters (Valais) convinsese că dă gării de gardă un foc de tun care să fie furnizat dintr-un tren. Cei din gardă s-au lăsat deci capturați de partizani și, până la sfârșitul războiului, au fost închiși la Brigue. Această lovitură nu s-a soldat cu nici o victimă. La 22 decembrie 1945, cei patru italieni care jucaseră rolul principal în această operație au fost decorați de Comisia din Simplon și fiecare dintre ei a primit câte un ceas cu dedicație.

La 26 aprilie 1945, la patru zile după ispășirea de la M.

publica in care cu puțin timp mai înainte s-a evaluat
15 partizani.

Miscarea partizanilor jucase un asemenea rol, încît unul din șefii săi cei mai cunoscuți, Ferruccio Parri, a primit sarcina să formeze primul guvern italian de după război. El și colegul său Usmari fuseseră eliberați în cursul negocierilor lui Dulles și Waibel cu șeful armatei germane din Italia de Nord.

In Austria

Revoluția austriacă s-a organizat încă din perioada care a precedat războiul. În 1848, 1849 și 1850, revoluții faaciste înțeleseseră pericolul și începuseră pregăturile insur-recționale.

Eu întreţineam cu grupul „Feld” legături directe şi permanente în materie de informaţii. „Feld” se găsea la Vorarlberg, lângă Austria, în apropierea graniţei cu Italia.

În anul 1944, cînd s-a deschis războiul, au fost organizate în regiunea de sud-vest a Austriei două grupuri de rezistență, unul în regiunea de sud-est a Tirolului de sud și unul în regiunea de nord-est a Tirolului de sud. În anul 1945, după încheierea războiului, au fost organizate în regiunea de sud-vest a Austriei două grupuri de rezistență, unul în regiunea de sud-est a Tirolului de sud și unul în regiunea de nord-est a Tirolului de sud.

1. În cazul în care se constată că un agent de securitate a fost implicat în activități ilegale, acesta va fi exclus din serviciu și va fi trimis la judecată.

2. Reședința: orașul de Cămin, județul Caraș-Severin, zăcământul austrieci care luptă în această regiune cu armata populară iugoslavă de eliberare și cu cele două grupări, parțial, se confundă, e foarte greu să se distinga

Aceste grupări — în ce privește armamentul și c

la viața și să se întoarcă la căminele lor.

3. Bazinul Wechsel, sud-est de Blagovest, în
Mre Burgenlandul meridional și Ungaria. Aci
de 1500 m.

...caci pînă acum nu s-a făcut nici o

...dispune de foarte puține arme și
...ment care, fie că sînt procurate din Iugoslavia, fie că au fost
...aduse individual de ...

and
Solutions

dr. Hochschwand. Înainte de operațiile de curățire efectuate de 1.000 de oameni, în cursul acestor operațiuni mare parte din

După cum s-a văzut, germanii au fost rezistenți austrieci au fost împușcați sau spânzurați în cursul acestor lupte.

Până în prezent, activitatea partizanilor austrieci a constat mai ales în operații de hărțuire și de sabotaj împotriva căilor de comunicații, transporturilor militare și industriei grele.

zent, din partea emigrației austriece, spiritul combativ al par-
tizanilor austriece rămâne admirabil".

In alte parti ale Europei

de Jos, precum și diverse țări din Est.

În zorii zilei de 10 iunie 1912, toți locuitorii

schimbul de noapte de la uzina vecină din Kladno au fost și ei uciși la înapoierea de la muncă. Cît despre femei și copii, aceștia au fost trimiși în lagărele de concentrare sau în camerele de gazare. Lidice a fost pur și simplu ras de pe fața pămîntului.

În 1946 m-am dus în Lidice cu o delegație de ziaristi elvețieni; nimic nu mai lăsa să se ghicească că pe acest pămînt fusese o așezare omenească.

În Norvegia, ca și în alte părți, partizanii s-au dedat la acte de sabotaj împotriva obiectivelor importante ale ocupantului. Mii de tineri norvegieni s-au sustras, fugind în păduri, de la mobilizarea ordonată de guvernul Quisling.

La 27 februarie 1943, un comandou norvegian, antrenat în Anglia, a fost parașutat în țara lui și a reușit să dea o lovitură îndrăzneată centralei electrice din Vemork, unde se găsea prima instalație europeană de producere a apei grele.

Apa grea era așteptată de laboratoarele militare germane, care intenționau s-o folosească la punerea în funcțiune a primei uzine atomice ce urma să producă plutoniu destinat fabricării bombelor atomice.

Comandoul norvegian a reușit să distrugă instalația de producere a apei grele și s-o pună în stare de nefuncționare pentru cîtva timp. Dar ea a fost reconstruită și producția a fost reluată. Un an mai tîrziu, la 20 februarie 1944, un vapor special transporta cîteva tone de apă grea produsă la Vemork, care avea ca destinație Germania. Un act de diversiune al Rezistenței norvegiene pe lacul Tinnsjø a făcut ca apa din vapor să curgă. Fără aceste două intervenții ale patrioților norvegieni, Hitler ar fi pus, poate, mina pe bomba atomică.

CUPRINSUL

	pag.
Din partea redacției	7
I. ELVEȚIA ÎN PERICOL	7
— Fascismul	9
— Amenințarea nazistă	11
— Apariția „Fronturilor”	22
— Măsurile defensive ale autorităților	31
II. CONTRAOFENSIVELE	31
— Cum a început	33
— Zborul lui Bassanesi deasupra Milanului	38
— Fasciștii elvețieni de înclinație italiană	41
— Lui Mussolini nu-i plăceau „Fronturile” hitleriste	42
— „Grupul Adula”	44
— „Afacerea Fonjallaz” izbucnește	47
— Pe urmele atentatelor din Marsilia	50
— Fonjallaz lovit de destin	50
— Agentul 10010 al Gestapoului	59
III. RĂZBOIUL DIN SPANIA	59
— De la știre la „informație”	64
— Clandestinitatea	66
— Prima misiune	72
— Un omecare Nicola	74
— Conferința de la Nyon	

— Despre buna folosire a valizei diplomatice	80
— Afacerea Bernabè Toca	81
— Göring și Goebbels organizează un „atac aerian“	83
— Al doilea război mondial e aproape	85

IV. ÎN TIMP DE RĂZBOI

— Semnificația spionajului	91
— Biroul „H“	93
— Rudolf Roessler, „maestrul spion“	96
— Grupul „Pakbo“ în acțiune	97
— Metode de transmitere	99
— Colaborarea cu Rusia	103
— Rețeaua Rado	109
— Războiul în Est	112
— Cifrul	117
— Mesaje radio	119
— „Accidentul tehnic“ al lui Rado	126
— Epilog judiciar	129
— Războiul psihologic	135

V. ECOUL MIȘCĂRILOR DE REZISTENȚĂ

— În Germania	139
— În Franța	139
— În Italia	145
— În Austria	148
— În alte părți ale Europei	151

Responsabil de carte : Cpt. ALEXANDRU HASNAȘ

Dați la cușcă : 13.10.1969

Data de tipar : 18.11.1969

Tiraj 1500 ex., din care 1000 ex. hirtie semivestibul
și 500 ex. hirtie veșnică, format 16,5 x 25

Lucrarea conține 180 pagini

